Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ κέντες
Καὶ τὰ ἑκατὸν δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δεκαπέντε 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος | *Ἐν Ἀθήναις, 1 Σεπτεμβρίου 1928* | *Ἔτος 50ὸν.—Ἀριθ. 40*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τέλος τὸ χαρούμενο σπιτάτι φάνηκε μὲ τὸ ἄσπρο του πεζούλι καὶ μὲ τἄνθη στὰ παράθυρα. Ὁ Τζόε καληνύχτησε τὶς γυναῖκες στὴν πόρτα κι' ἡ μὶς Μύλδρεδ μπῆκε στὸ σπίτι της πετώντας σὰν πουλὶ ἀπὸ τὴ χαρά της.

Ἔμπασε μέσα καὶ τοὺς ὑπηρέτες τῆς λαίδης Στάρλυ, τοὺς πρόσφερε μπύρα γιὰ νὰ δροσισθοῦν κι' ὕστερα τοὺς ξέβγαλε ὡς τὴν πόρτα καὶ σύρτωσε καλὰ ἀπὸ μέσα.

Ὁ γάτος κι' ὁ σκύλος χοροπηδοῦσαν τώρα μὲ χαρούμενα γαυγίσματα καὶ γιαουρίσματα κι' ἡ πολυθόρυβη αὐτὴ ὑποδοχὴ ἔκαμε τὴν μὶς Μύλδρεδ καὶ τὴ Νταίζη νὰ ξεχάσουν τὶς ἀγωνίες τους.

Ὁ Τζέκυ δὲν ἔκρινε καλὸ νὰ τὶς ἀνησυχήσει. Ἀπόψε δὲν εἶχε νὰ κάμει τίποτε. Στάθηκε μόνο κάμποση ὥρα καὶ κοίταξε προσεχτικὰ τὸ σπίτι καὶ τὴ γειτονιά, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ γυρίσει καὶ νὰ τὸ βρεῖ πάλι χωρὶς δυσκολία.

Ὕστερα, βέβαιος ὅτι τὸ πουλάκι δὲν ἔμελλε νὰ βγεῖ ἀπ' τὸ κλουβί του αὐτὴ τὴ νύχτα, πῆγε κι' αὐτὸς νὰ φάει καὶ νὰ κοιμηθῆ, ὅπως ὅλοι οἱ χριστιανοί!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.
Ἡ ἁρπαγή.

Ὁ Τζέκυ ἦταν στὸ πόδι μὲ τὰ χαράμματα. Δὲν ἔπρεπε νὰ πάρει κακὸ δρόμο αὐτὴ ἡ ὑπόθεση, γιατί ὁ λόρδος Στάρλυ δὲν ἐννοοῦσε νὰ χάνει τόσο σπουδαῖες ὑποθέσεις. Κι' ὁ Θεὸς νὰ φυλάει ἀπ' τὸ θυμό του!

Ὅλη τὴ νύχτα τὴν πέρασε καταστρώνοντας σχέδια μὲ τὸ μυαλό του. Ἤξερε ὅτι ἡ δουλειὰ αὐτὴ εἶχε πολλὲς δυσκολίες: Ἂν ἡ Βιολέττα ἦταν τὸ κορίτσι ποὺ τῶχε πετάξει αὐτὸς στὸ δρόμο πρὶν ἀπὸ τόσα χρόνια, ὡρισμένως οἱ προστάτες της θὰ ἤξεραν τὴν ἱστορία καὶ θὰ φυλάγονταν νὰ μὴ τοῦ ἀνοίξουν τὰ μάτια. Ὕστερα ἡ Βιολέττα τὸν ἤξερε πὼς ἦταν ἄνθρωπος τοῦ λόρδου καὶ ἡ δεσποινὶς ντὲ Πιερρεφὸν θὰ τῆς εἶχε πεῖ νὰ φυλάγεται ἀπ' αὐτόν.

Στὸ τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασή του: Θὰ ἔβλεπε μόνος του τὴ μὶς Μύλδρεδ καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὴν τρομοκρατήσει.

Τὸ σπίτι τῆς κεντήστρας ἦταν ὕποπτο καὶ συχνὰ οἱ ἀστυνομικοὶ τὸ παρακολουθοῦσαν, μήπως ἀνακαλύψουν βασιλικοὺς νὰ κάνουν συγκεντρώσεις καὶ συσκέψεις ἐκεῖμέσα. Ὥστε δὲ θὰ τῆς ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση ἡ ἐπίσκεψη. Κι' ἀφοῦ θὰ μάθαινε τὴ φωλιὰ τοῦ πουλιοῦ, ὁ Τζέκυν εἶχε σκοπὸ νὰ ὁρμήσει καὶ νὰ τἀρπάξει χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις. Κι' ἅμα τὄχε μιὰ φορὰ στὰ χέρια του, ὁ λόρδος ἂς ἀποφάσιζε πιὰ γιὰ τὴν τύχη του.

Ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα γειτονικὸ σπίτι καὶ σὲ λίγην ὥρα βγῆκε στὸ δρόμο μὲ μιὰ λιβρέα σταυλίτη καὶ μὲ κόκκινη κατσαρὴ περρούκα. Μὲ τὴ στολὴ αὐτὴ κανένας δὲ θὰ τοῦδινε ἰδιαίτερη προσοχή.

Ἔβαλε τὰ χέρια στὶς τσέπες, ἄρχισε νὰ σφυρίζει ἕνα τραγουδάκι καὶ προχώρησε στὸ δρόμο κάνοντας τὸν ἀδιάφορο καὶ χωρὶς νὰ κοιτᾶ τριγύρω του. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κοιτάζει κανεὶς τριγύρω του γιὰ νὰ βλέπει. Ὁ Τζέκυν εἶδε λοιπὸν τὸ κεφάλι τῆς μὶς Μύλδρεδ, ποὺ πρόβαλε ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ νὰ ἰδεῖ ἂν περνοῦσε ὁ γαλατάς.

Ὁ σκύλος βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ πεταχτεῖ ἔξω κι' ὁ γάτος πρόβαλε στὴν πόρτα τὴ μύτη του. Ἡ μὶς Μύλδρεδ φώναξε μέσα τὸ σκύλο της μὲ αὐστηρὴ φωνὴ κι' ἡ πόρτα ξανάκλεισε πίσω της.

Σὲ μισὴ ὥρα ποὺ ξαναπέρασε ὁ Τζέκυν, ἡ Βιολέττα ἦταν στὸ παράθυρο καὶ πότιζε τὶς γάστρες. Κοίταξε τὸ διαβάτη, ἀλλὰ δὲν τῆς ἔκαμε καμμιὰ ἐντύπωση κι' ἐξακολούθησε τὴ δουλειά της.

Ὁ Τζέκυν ἤξερε κιόλας ἀρκετὰ πράγματα: Οἱ «ἄνθρωποί του» κάθονταν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ δὲν ἑτοιμάζονταν καθόλου γιὰ ταξίδι.

Τώρα τοῦ χρειαζόταν ἕνας κατάσκοπος γιὰ νὰ παρακολουθεῖ ὅλη τὴν κίνηση τοῦ σπιτιοῦ, γιατὶ δὲ μποροῦσε βέβαια νὰ περνᾶ καὶ νὰ ξαναπερνᾶ χωρὶς νὰ κινήσῃ ὑποψίες.

Καθὼς ἑτοιμαζόταν νὰ πομακρυνθῆ εἶδ' ἕνα μικρὸ καπνοδοχοκαθαριστή, ποὺ εἶχε σταθεῖ μὲ αὐθάδικο τρόπο

«Κάθε φορὰ ποὺ τὰ κορίτσια πρόβγαιναν στὸ παράθυρο, ὁ μικρὸς ἔκανε ἀστεῖες γκριμάτσες...» (Σελ. 326, στ. 6')

μπροστὰ στὸ σπίτι, σὰ νὰ παραμόνευε κάτι τι.

Νὰ μιὰ εὐκαιρία! σκέφθηκε. Ἕνα παιδί, ἕνας μορτάκος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ χασομεροῦν μέρες καὶ νύχτες στοὺς δρόμους, ἦταν ὁ καταλληλότερος βοηθός, ποὺ μποροῦσε νὰ βρεῖ.

Στὸ μεταξὺ ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ μιὰ κανατιὰ νερὸ χύθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ. Ἐκεῖνος ὅμως, εὐκίνητος σὰ γατάκι, γλύτωσε ἀπ' τὸ βρέξιμο κι' ὕστερα ἔβγαλε τὴ γλῶσσα περιπαικτικὰ στὴ μὶς Μόλδρεδ, ποὺ εἶχε προβάλει στὸ παράθυρό της, κόκκινη ἀπ' τὸ θυμό.

Ὁ Τζέκιν γέλασε κι' αὐτὸς καθὼς εἶδε τὴ σκηνὴ καὶ πῆρε ἀπὸ πίσω τὸ χαμίνι, ποὺ ἀπομακρυνόταν τώρα μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ μὲ τὸ κεφάλι ψηλά.

—Ἔ, μικρέ, φώναξε, γιὰ ποῦ τὸβαλες, μὲ τόσο τουπέ;

—Καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα, κύριος; ἀπάντησε ὁ καπνοδοχοκαθαριστής.

— Πρόσεξε πῶς μιλᾶς, γιατὶ θὰ σοῦ τὰ μακρύνω ταῦτιά σου!

— Μὰ τί γυρεύεις, κύριος, πρωΐ-πρωΐ; ρώτησε ἔχθρικὰ ὁ μικρός.

— Θέλεις νὰ κερδίσεις κάμποσα σελλίνια;

—Καὶ ποιὸς δὲ θέλει νὰ κερδίσει σελλίνια; εἶπε μ' ἐνδιαφέρον ὁ μορτάκος. Ἀλλὰ πῶς;

—Ἔλα σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ καπηλειὸ νὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Μπῆκαν στὸ καπηλειὸ κι' ὁ Τζέκιν πρόσφερε στὸ μικρὸ ἕνα κρασί. Αὐτὸ τὸν κολάκεψε πολύ, γιατὶ ἔβλεπε ὅτι τὸν μεταχειρίζονταν σὰ μεγάλο.

— Τώρα, πῆτε μου τί θέλετε; ρώτησε τότε μὲ ἀλλαγμένο ὕφος.

— Δὲ μοῦ λές, δὲν τἄχεις καὶ πολὺ καλὰ μ' αὐτὴ τὴν κυρία, ποὺ σοῦχυσε τὸ νερό;

— Τὴ συχαίνομαι! φώναξε ὁ μικρὸς χτυπῶντας τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι σὰ μεγάλος. Κι' αὐτὴ καὶ τὸ παλιόσκυλό της, ποὺ δαγκάνει σὰ λυσασμένο.

— Μὰ τί σοῦχει κάνει αὐτὴ ἡ κυρία;

—Εἶναι κουτὴ σὰ χήνα! Μὲ κυνηγάει ὁλοένα, ἐπειδὴ μιὰ μέρα ἔκαμα ζωγραφιὲς στὸ σκαλοπάτι της. Τῆς λέρωσα βλέπεις τὸ παλάτι της!..

— Λοιπὸν θέλεις νὰ τὴν ἐκδικηθεῖς;

— Καὶ βέβαια! Ἀλλὰ πῶς;

— Νά, θὰ παρακολουθεῖς τί κάνουν στὸ σπίτι της καὶ θὰ μοῦ τὸ λὲς μὲ τὸ νί καὶ μὲ τὸ σίγμα.

— Καὶ πῶς θὰ ξέρω τί κάνουν μέσα, ἀφοῦ θὰ εἶμαι ἀπ' ἔξω;

— Θὰ βλέπεις ποιὸς μπαίνει καὶ ποιὸς βγαίνει, κι' ἂν φεύγει κανένας γιὰ ταξίδι.

—Ἔ, κι' ὕστερα;

—Ὕστερα, ἡ κακὴ αὐτὴ κυρία, θὰ πάθει μεγάλες συμφορές. Ἀλλὰ δὲ μπορῶ ἀκόμη νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Σὺ κοίταξε νὰ μοῦ δώσεις καλὲς πληροφορίες καὶ θὰ βάλεις στὸ χέρι ὅσα σελλίνια δὲ μάζεψες σ' ὅλη σου τὴ ζωή. Καὶ προπάντων, τσιμουδιά! Μὴ πεῖς τίποτα σὲ κανέναν, γιατὶ χάθηκες!

Ὁ μικρὸς σήκωσε τοὺς ὤμους πειραγμένος.

—Ἔ, δὲν εἴμαστε παιδιά! εἶπε. Ὅταν λέω ἐγὼ ναί, ὁ λόγος μου εἶναι συμβόλαιο!

— Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα. Τὰ γνωρίζεις αὐτὰ τὰ κορίτσια, ποὺ δουλεύουν στῆς μὶς Μόλδρεδ;

— Πῶς δὲν τὰ γνωρίζω; Ἀφοῦ κάθομαι καὶ τοὺς κάνω γκριμάτσες γιὰ νὰ γελοῦν.

— Ὥστε θὰ ξέρεις καὶ μιὰ μικρή, ποὺ τὴ λένε Βιολέττα; Αὐτὴ πρὸ πάντων πρέπει νἄχεις στὸ μάτι.

— Ναί, ἀλλὰ ὄχι νὰ τῆς κάνουμε κακό! εἶπε ζωηρὰ ὁ καπνοδοχοκαθαριστής. Αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ καλὴ καὶ κάπουκάπου μοῦ δίνει καὶ καμμιὰ δεκάρα.

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε πῶς θὰ τῆς κάνουμε κακό; Ἐγὼ μάλιστα θέλω νὰ μὴν εἶναι στὸ σπίτι, ὅταν θὰ ἐκδικηθοῦμε τὴν κακὴ κυρία.

— Λοιπὸν μπορῶ ἀπὸ τώρα νὰ σᾶς δώσω μιὰ πληροφορία. Κάθε μέρα, τὰ κορίτσια βγαίνουν περίπατο καμμιὰ ὥρα κι' ἡ μὶς Μίλδρεδ μένει μοναχή της μὲ τὴν ὑπηρέτρια.

— Μπράβο, εἶπε ὁ Τζέκιν, εἶσαι περίφημο παιδί.

— Κι' ἀπὸ πότε θ' ἀρχίσουμε;

—Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή. Κι' ἄμα ἰδεῖς τίποτα καινούργιο τρέχα νὰ μοῦ τὸ πεῖς. Στάσου, πάρε αὐτὸ ἐδῶ, γιὰ νὰ κάμεις ὑπομονή.

Καὶ τοῦβαλε στὸ χέρι ἕνα σελλίνι. Τὸ παιδὶ ἔφυγε χαρούμενο καὶ τρεχᾶτο. Στὸ δρόμο ἀγόρασε ψωμὶ καὶ τυρὶ καὶ ὕστερα θρονιάστηκε σὲ μιὰ γωνιά, ἀπ' ὅπου ἔβλεπε τὸ σπιτάκι μ' ὅλη του τὴν ἄνεση.

— Νά τος πάλι αὐτὸς ὁ μορτάκος! εἶπεν ἡ μὶς Μίλδρεδ μόλις τὸν εἶδε. Κάτι θὰ μᾶς παίξει πάλι. Εἶδες τί κακὸ μοῦτρο ποῦ ἔχει;

— Δὲ μπορεῖ νὰ κρίνει κανείς. Εἶναι μαῦρος σὰν πίσσα.

Ἦταν λιακάδα καὶ τὰ παράθυρα ἔμεναν ἀνοιχτά. Κάθε φορὰ ποὺ τὰ κορίτσια πρόβαιναν στὸ παράθυρο, ὁ μικρὸς ἔκανε ἀστεῖες γκριμάτσες, ἀλλὰ δὲν ἔδειχνε ἄλλα σημεῖα ἔχθρας καὶ δὲν τοῦδωσαν πιὰ προσοχή.

* * *

Ἡ Νταΐζη καθόταν καὶ συλλογιζόταν τὸ τελευταῖο της ταξίδι καὶ τῆς φαίνοντ̀αν ὅλα σὰ μακρυνὰ καὶ περίεργα ὄνειρα. Ἡ μὶς Μίλδρεδ πάλι ἦταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἀνήσυχη... Γιατὶ ἄραγε ἡ Λαίδη τῆς ἔδωσε συνοδεία γιὰ τὸ ταξίδι; Ἂν τοὺς ἀπειλοῦσε κανεὶς κίνδυνος στὸ Δοῦβρο, τοὺς ἀπειλοῦσε βέβαια καὶ στὸ Λονδῖνο, γιατὶ ὁ λόρδος Στάρλυ ἦταν τόσο δυνατὸς στὸ Λονδῖνο, ὅσο καὶ στὸ Δοῦβρο, κι' ἴσως μάλιστα περισσότερο, γιατὶ ἐδῶ δὲν ἦταν ἡ λαίδη γιὰ νὰ τοὺς προστατεύει.

Θυμόταν ἐκεῖνα ποὺ τῆς εἶχε διηγηθεῖ ἡ Τζέννη γιὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία τῆς Βιολέττας καὶ θὰ ἤθελε νὰ στείλει τὸ γρηγορότερο τὴ μικρὴ στοὺς γονεῖς της, γιὰ νὰ ξέρει πῶς εἶναι ἀσφαλισμένη.

Ἀλλὰ πῶς; ὁ Τζόε εἶχε ἀναλάβει νὰ εἰδοποιήσει τὴ μίστρες Γουΐλ κι' ἡ Βιολέττα θἄφευγε τὴν ἄλλη μέρα. Ἔ, μέσα σὲ μιὰ μέρα, δὲ μποροῦσε νὰ γίνει τὸ κακό;

Γιαυτό, ὅταν οἱ μαθήτριες ἑτοιμάστηκαν γιὰ περίπατο, ἡ μὶς Μίλδρεδ δίστασε ν' ἀφίσει καὶ τὴ Βιολέττα. Μὰ ἦταν μεγάλη ἡ ἐπιμονή τους καὶ στὸ τέλος ὑποχώρησε, ἀφοῦ σύστησε νὰ πηγαίνουν μαζὶ ὅλες καὶ νὰ μὴν ἀργήσουν.

Δὲν εἶχαν περάσει δέκα λεπτά, ὅταν ἡ ὑπηρέτρια τῆς εἶπε ὅτι κάποιος τὴ ζητοῦσε στὴν πόρτα. Κατέβηκε περίεργη στὸ ἐργαστήριο, ὅπου τὴν περίμενε ὁ Τζέκιν, μὲ τὸ συνειθισμένο ταξιδιωτικὸ κοστοῦμι του.

—Τί θέλετε, κύριε; ρώτησε.

—Ἤθελα νὰ μιλήσω στὴ μὶς Μίλδρεδ.

—Ἐγὼ εἶμαι. Τί ἀγαπᾶτε;

— Μήπως μᾶς ἀκούει κανεὶς ἐδῶ; ρώτησε ὁ Τζέκιν ρίχνοντας γύρω του μιὰ ματιά.

— Μὰ τόσο σπουδαῖα πράγματα ἔχετε νὰ μοῦ πεῖτε; ρώτησε ἡ μὶς Μίλδρεδ τρομάζοντας μὲ τὶς περίεργες αὐτὲς προφυλάξεις.

— Πολὺ σπουδαῖα! ἔκαμε ὁ Τζέκιν σοβαρά. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ ζωή σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις ποὺ θὰ μοῦ δώσετε.

Μπροστὰ στὴν ἀναίδεια αὐτή, ἡ μὶς Μίλδρεδ βρῆκε πάλι ὅλη τὴν ψυχραιμία της.

— Καὶ ποιὸς εἶστε σεῖς, εἶπε, ποὺ μοῦ μιλᾶτε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο;

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

GIOSUÉ CARDUCCI

ΤΟ ΒΩΔΙ

Ὦ πράο βῶδι, σάγαπῶ! τὰ σωθικά μου
γεμίζεις ἀπ' ἀγάπη καὶ γαλήνη
σὰν στέκεις σιωπηλό. Μέσ' στὴ θωριά μου
σεπτὸ μνημεῖο φαίνεσαι ποὺ κλείνει

τὸ σφρῖγος καὶ μαζὶ τὴν καλωσύνη.
Κυττᾶς καὶ μακριά, κυττᾶς καὶ χάμου
τὴν λευτεριὰ τῶν κάμπων, τὴν εἰρήνη
καὶ μεταγγίζεσαι γιὰ λίγο στὴν καρδιά μου,

Στ' ἀλέτρι μὲ βουκέντρι σὲ κεντοῦνε
καὶ σὺ μὲ ὑπομονὴ μὲ τὸ γλυκό σου
τὸ μάτι, τοὺς κυττᾶς νὰ σὲ κλωτσοῦνε.

Ἀπ' τὸ ὑγρόστομά σου ἡ πνοὴ βγαίνει
καπνός, ποὺ σμίγει μὲ τὸ μυκηθμό σου
καὶ γίνετ' ἁπλὸς ὕμνος π' ἀνεβαίνει.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Κι' ὅμως αὔριο τὸ πρωὶ πάλι μαζὶ θὰ εἴμαστε. Τώρα εἶναι ὥρα νὰ πετάξω στὸ κοπάδι μου.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἡ Ἄκκα σήκωσε τὰ φτερά της γιὰ νὰ πετάξῃ, ἀλλὰ τἄφησε πάλι νὰ πέσουν κάτω. Ἔτριψε τὴ μύτη της δυὸ τρεῖς φορὲς πάνω στὸν Νίλς κι' ὕστερα πέταξε τελειωτικά.

Ἡ ὁμίχλη εἶχε ἐντελῶς σκορπίσει καὶ ὅμως στὴν αὐλὴ δὲν φαινόταν κανένας ἄνθρωπος κι' ἔτσι ὁ Νίλς μποροῦσε νὰ πάει χωρὶς φόβο ὅπου ἤθελε. Στὴν ἀρχὴ ἔτρεξε στὸ σταῦλο ὅπου ἦταν οἱ ἀγελάδες, γιατὶ ἤξερε πῶς ἀπὸ αὐτὲς θὰ μάθαινε ὅλα τὰ νέα. Τὴν ἀνοιξη στὸ σταῦλο ἦταν τρεῖς ὡραῖες καὶ μεγάλες ἀγελάδες, τώρα ὅμως δὲν βρισκόταν παρὰ μ νάχα μιὰ μπροστά του. Ἦταν ἡ Κοκκίνω καὶ ἔβλεπε κανένας καθαρὰ πόσο ἦταν μελαγχολικὴ γιατὶ δὲν εἶχε πιὰ τὶς συντρόφισσές της. Εἶχε τὸ κεφάλι της σκυφτὸ καὶ μόλις μὲ τὴ βία ἄγγιζε τὸ σανὸ ποὺ βρισκόταν μπροστά της.

— Καλημέρα, Κοκκίνω, φώναξε ὁ Νίλς καὶ χωρὶς φόβο ἔτρεξε κοντά της. Τί γίνεται ὁ πατέρας μου κι' ἡ μάννα μου; Τί κάνουν οἱ χῆνες καὶ οἱ κότες καὶ οἱ γάτοι; Καὶ ποῦ εἶναι ἡ Ἀστέρω κι' ἡ Κανέλλω;

Σὰν ἄκουσε ἡ Κοκκίνω τὴ φωνὴ τοῦ Νίλς τραβήχθηκε πίσω σὰν νὰ ἑτοιμαζόταν νὰ πάρῃ φόρα καὶ νὰ τὸν κτυπήσῃ μὲ τὰ κέρατά της. Τώρα ὅμως δὲν ἦταν πιὰ τόσο εὐερέθιστη ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ ἐκοίταξε πρῶτα καλὰ τὸν Νίλς προτοῦ νὰ ὁρμήσῃ καταπάνω του. Ἦταν ἀκόμα τόσο μικροσκοπικὸς ὅπως καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε καὶ φοροῦσε τὰ ἴδια ροῦχα. Κι' ὅμως δὲν ἔμοιαζε διόλου μὲ τὸν παλιὸ Νίλς Χόλγκερσον. Γιατὶ ὁ Νίλς Χόλγκερσον ποὺ εἶχε πετάξει τὴν περασμένη ἄνοιξη ἔσερνε τὰ βήματά του σὰν νὰ βαρύοτανε ποὺ ζοῦσε, ἡ φωνή του ἦταν συρτὴ καὶ τὰ μάτια του νυσταγμένα. Κι' ὁ Νίλς Χόλγκερσον ποὺ εἶχε τώρα γυρίσει πίσω ἤτανε ζωηρὸς καὶ σβέλτος, μιλοῦσε γρήγορα καὶ τὰ μάτια του γυάλιζαν. Παρὰ τὸ ντύσιμό του καὶ παρ' ὅλο ποὺ δὲν φαινόταν τόσο εὐτυχισμένος, σοῦ ἔκανε εὐχαρίστηση μονάχα ποὺ τὸν ἔβλεπες.

— Μούουου, εἶπε ἡ Κοκκίνω. Τὸ εἶχα ἀκουστὰ ποὺ εἶχες ἀλλάξει, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστέψω. Καλῶς ὥρισες, Νίλς Χόλγκερσον, καλῶς ὥρισες. Σήμερα εἶναι γιὰ μένα ἡ πρώτη εὐχάριστη στιγμὴ ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρό.

— Σ' εὐχαριστῶ, Κοκκίνω, εἶπε ὁ Νίλς ποὺ ἡ τόσο εὐγενικιὰ ὑποδοχὴ τῆς ἀγελάδας τὸν ἔκανε νὰ νοιώσῃ μιὰ πολὺ εὐχάριστη ἔκπληξη. Γιὰ πές μου τώρα πῶς εἶναι ὁ πατέρας μου κι' ἡ μάννα μου.

— Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγες δὲν εἶχαν τίποτε ἄλλο παρὰ στενοχώριες κι' ἀτυχίες κάθε μέρα, εἶπε ἡ Κοκκίνω. Τὸ πιὸ χειρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔτυχε μὲ τἄλογο, ποὺ ὅλο τὸ καλοκαίρι δὲν μποροῦσε νὰ δουλέψῃ καὶ μονάχα ἔτρωγε. Τοῦ πατέρα σου δὲν τοῦ ἔκανε καρδιὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ καὶ οὔτε νὰ τὸ πουλήσῃ μπορεῖ. Κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ πουλήσῃ τὴν Ἀστέρω καὶ τὴν Κανέλλω.

Ὁ Νίλς εἶχε μεγάλη περιέργεια νὰ πληροφορηθῇ γιὰ κάτι ἄλλο. Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ ρωτήσῃ. Εἶπε λοιπόν:

— Ἡ μάννα μου βέβαια θὰ θύμωσε πολὺ σὰν εἶδε πῶς ὁ ἄσπρος χῆνος εἶχε φύγει.

— Ἂν ἤξερε πῶς ἔγινε τὸ πράγμα, βέβαια δὲν θὰ στενοχωριόταν τόσο γιὰ τὸν χῆνο. Τώρα ὅμως κλαίει νύχτα καὶ μέρα γιατὶ νομίζει ὅτι ὁ γιός της τὸ ἔσκασε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πῆρε καὶ τὸν Φίλιππα μαζί του.

— Τί; Νομίζει ὅτι ἔκλεψα ἐγὼ τὸν χῆνο; φώναξε ὁ Νίλς.

— Καὶ τί ἄλλο θέλεις νὰ νομίζουν;

— Νομίζει ὁ πατέρας μου κι' ἡ μάννα μου ὅτι τριγύριζα ἔτσι ὅλο τὸ καλοκαίρι σὰν ἀλάνης;

— Φαντάζονται ὅτι πῆρες κακὸ δρόμο καὶ πενθοῦν ὅπως πενθεῖ κανεὶς ἕνα ἀγαπημένο του παιδὶ ποὺ πέθανε.

Σὰν ἄκουσε αὐτὰ ὁ Νίλς ἔφυγε γρήγορα ἀπ' τὸ σταῦλο τῆς ἀγελάδας κι' ἔτρεξε στὸ σταῦλο ποὺ βρισκόταν τἄλογο. Αὐτὸς ὁ σταῦλος ἦταν μικρός, ἀλλὰ πολὺ περιποιημένος. Μόλις τὸν εἶδε ὁ Νίλς κατάλαβε πῶς ὁ πατέρας του ἔβαλε τὰ δυνατά του νὰ τὸν κάνῃ ὅσο πιὸ καλύτερο μποροῦσε προτοῦ νἀγοράσῃ τἄλογο. Κι' ἀλήθεια, μέσ' στὸ σταῦλο βρισκόταν ἕνα ὡραῖο ἄλογο γεμάτο ὑγεία.

— Καλημέρα, εἶπε ὁ Νίλς. Καθὼς μοῦ εἶπαν, ἐδῶ μέσα βρίσκεται ἕνα ἄρωστο ἄλογο. Μὰ βέβαια καὶ δὲν εἶσαι σύ. Σὺ φαίνεσαι κατάγερο καὶ ζωηρό.

Τὸ ἄλογο γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ κοίταξε συλλογισμένο τὸν Νίλς.

— Εἶσαι ὁ γιὸς τοῦ ἀφεντικοῦ μου; ρώτησε. Ἔχω ἀκούσει πολλὰ γι' αὐτόν! Ἀλλὰ ἐσὺ φαίνεσαι ἕνα τόσο καλὸ παιδὶ καὶ ἀλλοιώτικος ἀπὸ ἐκεῖνον, ὥστε ἂν δὲν ἤξερα πῶς ἤσουν μεταμορφωμένος σὲ γάνο, δὲν θὰ πίστευα ποτέ μου ὅτι σὺ εἶσαι ὁ μικρὸς Νίλς Χόλγκερσον.

— Εἶναι ἀλήθεια πῶς εἶχα ἀφήσει κακὸ ὄνομα ὅταν ἔφευγα, εἶπε ὁ Νίλς, καὶ ἡ μητέρα μου μὲ νομίζει γιὰ κλέφτη. Αὐτὸ ὅμως μοῦ εἶναι ἀδιάφορο γιατὶ δὲν θὰ μείνω ἐδῶ πολύ. Προτοῦ ὅμως νὰ φύγω θὰ ἤθελα νὰ μάθαινα τί ἔχεις.

— Ἄχ, τί κρίμα ποὺ δὲν θὰ μείνῃς ἐδῶ-πέρα. εἶπε τὸ ἄλογο. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐμεῖς οἱ δυὸ μας θὰ γινόμαστε πολὺ καλοὶ φίλοι. Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε, ἀλλὰ μονάχα ἔχει χωθεῖ κάτι μέσ' στὸ πόδι μου, μιὰ μύτη ἀπὸ μαχαίρι ἢ κάτι τέτοιο παρόμοιο. Ἔχει χωθεῖ τόσο βαθιὰ ὥστε ὁ γιατρὸς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἀνακαλύψει, ἀλλ' αὐτὸ μ' ἀγκυλώνει καὶ μὲ τρυπᾶ ὅλη τὴν ὥρα κι' ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω διόλου. Ἐὰν ἐσὺ τώρα ἔλεγες στὸν πατέρα σου τί ἔχω, θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ κάνῃ κάτι. Θέλω κι' ἐγὼ νὰ δουλέψω γιὰ ὅλο τὸ φαΐ ποὺ ἔχω φάει καὶ ντρέπομαι στἀλήθεια ποὺ ὅλο τὸν καιρὸ δὲν κάνω τίποτε, καὶ μόνον τρώγω.

— Τί καλὰ ποὺ δὲν ἔχεις στἀλήθεια καμμιὰ ἀρρώστεια! φώναξε ὁ μικρός. Ἔννοια σου κι' ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ σὲ κάνω καλά. Δὲν πιστεύω νὰ σὲ πονέσῃ ἂν σκαλίσω λίγο μὲ τὸ σουγιά μου πάνω στὸ πέταλό σου;

Μόλις εἶχε τελειώσει ὁ Νίλς ὅ,τι ἤθελε νὰ κάνῃ μὲ τὸ ἄλογο, ἄκουσε ἀπέξω ἀπὸ τὴν αὐλὴ ὁμιλίες. Μὲ προσοχὴ μεγάλη ἔβγαλε τὸ κεφάλι του μέσα ἀπὸ μιὰ χαραμάδα τῆς πόρτας τοῦ σταύλου καὶ κοίταξε ἔξω. Ἦταν ὁ πατέρας του κι' ἡ μάννα του ποὺ γύριζαν στὸ σπίτι τους. Ἄχ, ναί, κι' ὁ ἴδιος ὁ Νίλς Χόλγκερσον τὸ εἶδε ἀμέσως πόσο εἶχαν ἀλλάξει.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Στὸ γυρισμὸ ἀπὸ τὴ Λαπωνία, τὰ πρῶτα δάση.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ἄδικα τἄχαν καρφώσει αὐτὰ τὰ μυτερὰ κομμένα γυαλιὰ ἀπάνω στὴν κορφὴ τῆς ψηλῆς μάντρας. Ὁ Μίμης συχνὰ σκαρφαλώνει καὶ πιάνεται ἀπὸ κεῖ, χωρὶς τὰ γυαλιὰ νὰ τοῦ κόβουν τὰ χέρια καὶ εὔκολα σώνει τὰ σῦκα ποὺ ὡριμάζουν στὴ συκιὰ αὐτῆς τῆς ξένης αὐλῆς. Ἂν ἤθελε, θὰ μποροῦσε μὲ τὴν ἡσυχία του νὰ πάρει μιὰ πέτρα καὶ νὰ σπάσει ἕνα-ἕνα ὅλ' αὐτὰ τὰ γυαλιά, νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ μέση. Γιατὶ ἡ γριούλα ποὺ μένει μέσα, κάθεται ὁλόενα στὸ παράθυρο τοῦ δρόμου καὶ δὲν μπορεῖ νἄχει τὸ νοῦ της καὶ στὴ μάντρα τῆς αὐλῆς.

Εἶναι κακὸ γιὰ ἕνα σπιτάκι χαμηλὸ νὰ βρίσκεται στὸ δρόμο τοῦ σχολείου. Τὰ παιδιὰ περνοῦν ὅλη μέρα κι' εἶναι πολὺ ἐπίφοβα τὴν ὥρα ποὺ σχολάζουν ἢ τὸ μεσημέρι ὅταν πηγαίνουν κι' εἶναι ἀκόμη νωρὶς γιὰ τὸ μάθημα. Δὲ βιάζονται, καὶ τότε εἶναι πιὸ κακά.

Ἄδικα ἔχουν βάλει αὐτοὺς τοὺς μύλους γιὰ νὰ στηλώνουν τὰ παραθυρόφυλλα. Ὁ Μίμης δίδει μιὰ καὶ τοὺς κάνει νὰ γυρίζουν μοναχοί τους χίλιες βόλτες μ' ἕνα ἠχηρὸ βρρρ... Γιατὶ τὰ παράθυρα εἶναι χαμηλὰ καὶ οἱ μύλοι μὲς στὸ χέρι σου. Ἡ γριούλα ποὺ κάθεται ἀπὸ μέσα θυμώνει καὶ χτυπᾶ τὸ τζάμι. Ὁ Μίμης φεύγει, μὰ σὲ λίγο ὁ ἀέρας ποὺ φυσᾶ θὰ κλείσει τἄ παραθυρόφυλλα καὶ ἡ γριούλα θὰ βρεθῆ ξαφνικὰ σ' ἕνα σπιτάκι σκοτεινό. Θὰ σηκωθεῖ τότε, θ' ἀψηφήσει τὸ κρῦο καὶ θὰ ξαναστηλώσει τὰ παράθυρα. Ναί, ἀλλὰ σὲ λίγην ὥρα ποὺ θὰ σκολάσουν πάλι;

Ὡστόσο, κάθε Τετάρτη τὰ παιδιὰ δὲν εἶναι ἐπίφοβα κι' ἡ γριούλα τὸ ξέρει αὐτό. Γιατὶ πηγαίνουν «περίπατο» μὲ τὸ δάσκαλό τους καὶ περνοῦν ἀπέξω βαλμένα στὴ γραμμὴ καὶ τότε κανένα δὲν τολμὰ ν' ἀγγίξει τὸ μῦλο. Περνοῦν εὐτακτα στὸ χωματένιο δρόμο, κεντημένον ἀπὸ τὰ μπακλαβωτὰ λάστιχα κάποιου αὐτοκινήτου, ποὺ φαίνεται πῶς ἦρθε πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες ἀπ' τὴ χώρα. Βέβαια τὰ παιδιὰ θὰ κοιτάζουν νὰ πατοῦνε ὁλόενα ἀπάνω στὰ κεντητὰ αὐτὰ σημάδια στὸ χῶμα, γιατὶ εἶναι μιὰ περίεργη εὐχαρίστηση νὰ τὰ σβύγουν.

Ὕστερα θὰ περάσουν ἀπὸ ἡλιόλουστους φράχτες, γιὰ νὰ βγοῦνε στὴν ἐξοχὴ καὶ στὸν κάμπο. Τὰ σκυλιὰ θὰ πετάγονται βέβαια ἀπὸ τις πόρτες, ἀλλ' ὅταν εἶναι κανεὶς «στὴ γραμμὴ» μὲ πολλούς, δὲν τὰ φοβᾶται τὰ σκυλιά. Στέκουν καὶ γαυγίζουν ἀπὸ μακρυά.

Ἡ γριούλα ὅμως περίπατο δὲν πάει. Κάθεται πάντα καρφωμένη ἐκεῖ, χωρὶς νὰ βαρυέται τὶς ἴδιες καὶ τὶς ἴδιες σκέψεις της, τόσα χρόνια. Κάθεται τὸ ἴδιο ἀμέριμνη, κι' ὅταν τὰ παιδιά, ἀπὸ τὴ μάντρα τῆς αὐλῆς, πέρνουν τὰ σῦκα τῆς συκιᾶς καὶ σπάζουν τὰ γυαλιά, ποῦναι καρφωμένα στὴν μάντρα. Ἀ, καὶ ποῦ νὰ τἄξερε αὐτὰ αὐτὰ ἡ καϋμένη ἡ γριούλα! Μὰ οἱ γέροι, βλέπετε, ποτὲ δὲν ξέρουν τόσα, ὅσα ξέρουν τὰ παιδιά.

Ὁ Μίμης βέβαια ποτὲ δὲν πέρασε νὰ χτυπήσει τὸ τζάμι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ θυμώσει ἡ καϋμένη ἡ γριούλα κι' ὕστερα νὰ τὸ βάλει στὴν τρεχάλα, ὅπως κάνουν ἄλλα κακομαθημένα παιδιά. Ἀλλὰ τὰ σῦκα θὰ πέσουν ζαρωμένα στὴν αὐλὴ καὶ θὰ πᾶνε ἄδικα. Γιατὶ νὰ μὴν ἀγεβεῖ νὰ σώσει ὅσα φτάνει;

Κι' ὁ μῦλος; Τί πειράζει νὰ γυρίσει τὸ μῦλο μιὰ φορὰ καθὼς περνᾶ; Ἄδικα δὲ θυμώνει ἡ γριὰ μὲ τὸ ἀθῶο αὐτὸ παιγνίδι;

Ἐγὼ δὲν ξέρω. Μὰ φαίνεται πὼς τὰ πράγματα τῆς γριᾶς εἶναι πιστὰ στὴν κυρά τους καὶ τὸ καθένα εἶν' ἄγρυπνο σὰ σκυλί. Ὁ μῦλος κάποτε τοῦ μάγκωσε σφιχτὰ τὸ πετσὶ τοῦ χεριοῦ του καὶ τὸ κρατοῦσε ἐκεῖ ταιμπημένο, ὡς ποὺ ὁ Μίμης κατάφερε νὰ τὸ τραβήξει λιποθυμισμένος ἀπὸ τὸν πόνο. Ὁ μῦλος ἦταν σὰν ἕνα περίεργο μοχθηρὸ ζῶο, ποὺ ξύπνησε ξαφνικὰ κι' ἐκδικήθηκε τὸν τύραννο τῆς κυρᾶς του. Ἕνα ζῶο ἄσχημο καὶ μοχθηρό, σὰ σιδερένια φαρμακερὴ φαλλίδα, σὰ σκορπιός.

Καὶ δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ ὁ Μίμης καθὼς πῆρε τὴ φόρα του νὰ πηδήσει ἀπὸ τὴ μάντρα, ἄκουσε ἕνα χράπ! ποὺ τοῦ σταμάτησε τὴν καρδιά. Κατάλαβε τὴ συμφορά, ἀλλὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πιὰ νὰ σταματήσει καὶ ὡς ποὺ νὰ τὸ σκεφθεῖ εἶχε πηδήσει. Καὶ τότε εἶδε ὅτι ὅλη ἡ τσέπη τῆς ποδιᾶς του μ' ἕνα μακρὺ κομμάτι πανὶ εἶχε μείνει κρεμασμένη ἀπάνω σ' ἕνα γιαλὶ τῆς μάντρας. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τοῦ φάνηκε ὅτι δὲν εἶχε γνωρίσει μοχθηρότερον καὶ πιὸ ὕπουλο ἐχθρό, ἀπ' αὐτὸ τὸ σκληρό, τὸ προδοτικὸ κι' ἐπίβουλο γιαλί, ποὺ προστάτευε μὲ τόση μανία τὴ συκιὰ τῆς κυρᾶς του.

Ἄραγε νὰ τὸ ξέρει ἡ γριούλα, πὼς ὅλα τ' ἄψυχα τὴν ἀγαποῦνε, γι' αὐτὸ κάθεται ἔτσι πάντα ἀμέριμνη κι' ἀκίνητη στὸ τζάμι της;

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΣΓΟΥΡΟΜΑΛΗ. Α' Βραβεῖον 230οῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων. — 2. ΕΥΓΕΝΙΑ ΚΟΥΜΑΡΙΑΝΟΥ. Ἀφιερμένο Κῦμα. Μυτιλήνη. Α' Βραβεῖον 232ου καὶ Ἰσότιμος 233ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. — 3. ΗΒΗ Π. ΤΖΕΛΕΠΙΔΟΥ, Ἀνδαλουσία. Κων/πολις. Α' Βραβεῖον 230οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων καὶ 233ου Λύσεων.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ις'.

Τί ἔχει ὁ Ζάκ; — Κατασκευὴ ζωοτροφείου. — Ζάχαρη. — Ἀλεπούδες. — Νέα ἐκδρομὴ στὸν τάπο τοῦ ναυαγίου. — Τὸ ἁμάξι μὲ τὸ «ἄλογο». — Οἱ φῶκες. — Ζήτω ὁ Μπριάν!

Ὁ Μπριὰν δέχθηκε τὶς ἐκδηλώσεις τῶν συντρόφων του μὲ σοβαρότητα καὶ σχεδὸν μὲ κατήφεια. Γιατὶ αὐτὸν τὸν καιρὸ τὸν ἀπασχολοῦσε πολὺ ἡ ἐπίμονη, ἡ ἀνεξήγητη ἀφασία καὶ μελαγχολία τοῦ ἀδελφοῦ του.

Μιὰ μέρα, ποὺ τὸν ἐρώτησε πάλι τί ἔχει, κι' ὁ Ζάκ, ὅπως πάντα, τοῦ ἀποκρίθηκε ξερὰ πὼς δὲν ἔχει τίποτα, τοῦ εἶπε αὐστηρὰ μαζί καὶ τρυφερά:

— Γιατὶ δὲν μιλεῖς, Ζάκ; γιατὶ δὲν μοῦ λὲς τί ἔχεις; Δὲν κάνεις καθόλου καλά. Ἂν μιλοῦσες, θἀνακουφιζόσουν καὶ σύ, θὰ ἡσύχαζα κι' ἐγώ... Ὅσο περνᾶ ὁ καιρός, τόσο γίνεσαι σιωπηλότερος, μελαγχολικώτερος. Ἔλα! εἶμαι ὁ μεγαλύτερός σου ἀδελφὸς καὶ πρέπει νὰ ξέρω τὴν αἰτία τῆς λύπης σου. Πές μου, τί ἔχεις!

Ἐπιτέλους ὁ Ζάκ μίλησε.

— Ἀδελφέ μου, εἶπε, καλύτερα νὰ μὲ ρωτοῦσες τί ἔκαμα παρὰ τί ἔχω...

Ἂν σοῦ τὸ πῶ, ἐσὺ ἴσως θὰ μὲ συχωρέσῃς... Οἱ ἄλλοι ὅμως!.. οἱ ἄλλοι;..

— Οἱ ἄλλοι! φώναξε ὁ Μπριάν. Μὰ τί ἔκαμες; Τί ἐννοεῖς, Ζάκ;

Δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ, ποὺ φανέρωναν τὴ μεγαλύτερη τύψη. Καὶ ψιθύρισε:

— Ἀργότερα... ἀργότερα θὰ τὸ μάθῃς...

Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ μεγάλωσε τὴν ταραχὴ τοῦ Μπριάν. Τί συνέβαινε λοιπόν; Τί εἶχε κάνει ὁ ἀδελφός του ποὺ δὲν τολμοῦσε οὔτε νὰ τὸ ἐκστομίσῃ;

Περίμενε νὰ γυρίσῃ ὁ Γόρδων ἀπὸ τὴν ἐκδρομή, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ συμβουλὴ καὶ βοήθεια. Καὶ πραγματικῶς, τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε ἀμέσως τοὺς ἀδελφικούς του φόβους, τοῦ ἐπανέλαβε τὰ μασσημένα λόγια τοῦ Τζὰκ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ ἐπέμβῃ.

— Περιττό, τοῦ ἀποκρίθηκε πολὺ φρόνιμα ὁ Γόρδων. Καλύτερα νὰ τὸν ἀφίσουμε ἐλεύθερο νὰ μιλήσῃ ὅταν αἰσθανθῇ τὴν ἀνάγκη μόνος του. Γιατὶ τί κακὸ μπορεῖ νἄχει κάνει; Κάτι μικρὸ βέβαια, ἀσήμαντο, ποὺ τὸ μεγαλοποιεῖ ἡ εὐσυνειδησία του.

Τὴν ἄλλη μέρα, — 9 Νοεμβρίου, — τὰ παιδιὰ ἄρχισαν τὶς ἐργασίες τους. Κι' εἶχαν τόσο πολλὰ νὰ κάμουν!.. Πρῶτα-πρῶτα ἔπρεπε νὰ γεμίσουν τὴν ἀποθήκη τῶν τροφίμων ποὺ ἄδειαζε ὁλόενα κή ὁ Μόκος μουρμούριζε. Γι' αὐτὸ ἔστηναν στερεὲς παγίδες, ποὺ νὰ πιάνουν μεγάλα ζῶα καὶ παρέχουν ἄφθονο κρέας χωρὶς δαπάνη ἀπὸ μπαροῦτι καὶ σφαῖρες. Μ' αὐτὴ τὴν ἐργασία πέρασε ὅλος ὁ Νοέμβριος ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν Μάϊο τῶν κλιμάτων μας.

«Οἱ ἀλεπούδες πλησίαζαν μὲ δισταγμό...» (Σελ. 329, στ. γ')

Ἔπειτα κατασκεύασαν ἕνα μεγάλο περίβολο κι' ἕνα μεγάλο ὑπόστεγο. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ καταρτίσθηκε τέλειο ξυλουργεῖο ὑπὸ τὴ διεύθυνση τοῦ Βάξτερ. Μὲ μεγάλη προθυμία, τὰ παιδιὰ ἔκοψαν ξύλα, ἔκαμαν πασσάλους, ἔφραξαν ὁλογύρα τὸν περίβολο μὲ μουσαμάδες τοῦ πλοίου. Στὸν περίβολο ἔκλεισαν τὰ ζῶα τοὺς ποὺ εἶχαν κιόλα πολλαπλασιασθεῖ, γιατὶ οἱ παγίδες εἶχαν πιάσει ἄλλες δυὸ προβατοκαμῆλες. ἀρσενικὴ καὶ θηλυκή, ἕνα γουανάκο καὶ διάφορα πουλιά. Ἐπιμελητὲς τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ζωοτροφείου διορίσθηκαν ὁ Γκάρνετ κι' ὁ Σέρβης.

Κατὰ συμβουλὴ τοῦ ἀρχηγοῦ, κατασκεύασαν καὶ τόξα ἀπὸ ἐλαστικοὺς κλώνους, καὶ βέλη ἀπὸ καλάμια ποὺ στὴν ἄκρη τους ἔμπηξαν μυτερὰ καρφιά. Μ' αὐτὰ τὰ πρωτόγονα ὅπλα, ὁ Κρὸς κι' ὁ Οὐΐλκοξ, οἱ καλύτεροι σκοπευτὲς τῆς ἀποικίας ὕστερ' ἀπὸ τὸν Δόνιφαν, σκότωναν διάφορα μικρὰ ζῶα.

Παγίδες, λουριὰ μὲ σφαῖρες, τόξα καὶ βέλη, ὅλ' αὐτὰ ἦταν γιὰ νὰ μὴν ξοδεύουν μπαρούτη. Ἤλθε ὅμως καὶ ἡμέρα ποὺ ἀναγκάσθηκαν νὰ ξοδέψουν ἄφθονη.

Στὶς 7 Δεκεμβρίου, ὁ Δόνιφαν πῆρε κατὰ μέρος τὸν Γόρδων καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὰ τσακάλια καὶ οἱ ἀλεποῦδες μᾶς ἀφανίζουν. Τὴ νύχτα ἔρχονται ὁλόκληρα κοπάδια, μᾶς χαλοῦν τὶς παγίδες καὶ μᾶς τρῶνε ὅτι ζῶο βρίσκεται πιασμένο. Αὐτὴ ἡ ἱστορία πρέπει νὰ τελειώσῃ!

— Δὲν μποροῦμε νὰ κάνοομε τὶς παγίδες πιὸ στερεές; εἶπε ὁ Γόρδων.

— Γιὰ τὰ τσακάλια ἴσως, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Οἱ ἀλεπούδες ὅμως εἶναι πονηρές. Ποῦ νὰ πιασθοῦν αὐτὲς ἀπὸ παγίδα! Καὶ καμμιὰ ὥρα θὰ μποῦν καὶ στὸν περίβολο καὶ δὲν θὰ μᾶς ἀφήσουν πουλερικό!

— Καλὰ λοιπόν, εἶπε ὁ ἀρχηγός. Ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη, σᾶς παραχωρῶ δυὸ-τρεῖς ντουζίνες φυσέκια. Προσέξετε ὅμως μὴν τὰ ξοδέψετε ἄδικα.

— Μεῖνε ἥσυχος, Γόρδων. Ἀπόψε θὰ παραφυλάξουμε. Καὶ θὰ πέσουν τόσα κορμιά, ποὺ θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ τολμήσῃ νὰ ζυγώσῃ ἐδῶ-πέρα ἀλεποῦ!

Ἔτσι τὴ νύχτα ἐκείνη, ὁ Δόνιφαν, ὁ Μπριάν, ὁ Οὐΐλκοξ, ὁ Βάξτερ, ὁ Οὐέπ, ὁ Κρὸς κι' ὁ Σέρβης ἔστησαν καραούλι. Τὸν Πιστὸ δὲν τὸν πῆραν μαζί τους, γιατ' ἦταν περιττός. Πρῶτο, θὰ φόβιζε μὲ τὰ γαυγίσματά του τὶς ἀλεποῦδες καὶ δὲν θὰ πλησίαζαν «μέχρι βολῆς». Ἔπειτα, φεύγοντας ἡ ἀλεποῦ δὲν ἀφίνει ἴχνος ὀσμῆς παρὰ ἐλάχιστο, ὥστε οὔτε ὁ καλύτερος κυνηγετικὸς σκύλος δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ μὲ τὴ μυρωδιά.

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή, ἡ σιωπὴ βαθειά. Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Δόνιφαν πρῶτος ἄκουσε τριγμοὺς στὰ ξερόχορτα κι' ἀνήγγειλε στοὺς συντρόφους του ὅτι ἕνα κοπάδι ἀλεπούδες ἐρχόταν στὴ λίμνη γιὰ νὰ πιῇ. Οἱ κυνηγοὶ περίμεναν μὲ ἀγωνία. Οἱ ἀλεπούδες πλησίαζαν μὲ δισταγμό, σὰ νὰ προαισθάνονταν κάποιο κίνδυνο. Κι' ὅταν μαζεύθηκαν καμμιὰ εἰκοσαριά, ὁ Δόνιφαν ἔδωσε τὸ σύνθημα καὶ πυροβόλησαν ὅλοι.

«Οἱ κυνηγοὶ σχηματίσαν κύκλο».

Τὸ πρωΐ, δώδεκα ἀλεπούδες βρέθηκαν σκοτωμένες ἀπάνω στὰ ξερόχορτα. Τρεῖς νύχτες τὸ κυνήγι ἐξακολούθησε μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία. Κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναφάνηκε ἀλεπού. Χωριστὰ ποὺ τὰ παιδιὰ ἀπέκτησαν ἔτσι πενήντα δέρματα χρησιμώτατα, εἴτε γιὰ ροῦχα εἴτε γιὰ χαλιά.

Στὶς 15 Δεκεμβρίου ἀποφασίσθηκε ἄλλη ἐκδρομή. Ἐπειδὴ τὰ σπερματσέτα ποὺ εἶχε κατασκευάσει ὁ Γάλλος ναυαγὸς εἶχαν τελειώσει τὶς μακριὲς νύχτες τοῦ χειμώνα, ὥστε δὲν ἔμειναν παρὰ καμμιὰ τριανταριά, κι' ἀκόμα ἐπειδὴ τὸ λάδι πλησίαζε κι' αὐτὸ νὰ τελειώσῃ, οἱ ἄποικοι ἔπρεπε νἀνανεώσουν τὸ φωτιστικό τους ὑλικό. Τὸ λίπος τῆς φώκης εἶναι καταλληλότατο γιὰ φωτισμό. Φῶκες ἐκεῖ πέρα ἄλλο τίποτα. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ πᾶνε νὰ κυνηγήσουν.

Ὁ Σέρβης κι' ὁ Γκάρνετ, στὸ ἀγαμεταξύ, εἶχαν γυμνάσει τοὺς δυὸ γουανάκους νὰ σέρνουν ἕν' ἁμαξάκι, κι' ὁ Βάξτερ εἶχε κατασκευάσει φορβειὰ ἀπὸ ξερόχορτο τυλιγμένα μὲ χοντρὸ πανί. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη φόρτωσαν στὸ ἁμαξάκι ὅπλα, τρόφιμα, σκεύη, μιὰ μεγάλη λεκάνη καὶ πέντ' ἔξη βαρέλια ἀδειανά, γιὰ νὰ τὰ γεμίσουν μὲ λίπος τῆς φώκης. Καὶ μὲ τὴν ἀγατολὴ τοῦ ἡλίου ξεκίνησαν.

Ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ἦταν πολὺ ἀνώμαλο ἡ πορεία γινόταν δύσκολη.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

(Σάν παραμύθι και σάν όνειρο)

Ήτανε ένα απόπνιχτικό καλοκαιριάτικο δειλινό. Ἡ φύσις γύρω φαινότανε σὰ σὲ λήθαργο: οὔτε φύλλο δὲν κουνιότανε. Κάπου-κάπου ἀκουγότανε τὸ φτερούγισμα κανενὸς πουλιοῦ ἢ ἔλαμπε γιὰ μιὰ στιγμὴ μιὰ ἀστραπή. Αὐτὴ ἡ μουγκάδα προμηνοῦσε καταιγίδα ποὺ δὲν θἀργοῦσε.

Ὡστόσο, περιπλανιώμουν ἀσκοπα στὸ γειτονικὸ δάσος ὥσπου, κουρασμένος, ξαπλώθηκα σ' ἕνα ὑψωματάκι, ἔχοντας γιὰ στρῶμα τὸ παχὺ χαλὶ τῶν ξερῶν φύλλων ποὺ ἤτανε πεσμένα.

Δὲν ξέρω πόση ὥρα ἔμεινα ἔτσι ἀπορροφημένος ἀπ' τὶς σκέψεις ποὺ ἀθελά μου περιστρέφονταν σὲ παλιὲς ἱστορίες γιὰ μαγεμένα βασιλόπουλα καὶ βασιλοπούλες ποὺ εἶχα διαβάσει μικρὸ παιδί.

Φαίνεται πὼς θἄχε περάσει πολλὴ ὥρα, γιατί ἑτοιμαζόμουν νὰ γυρίσω ὅταν, ξάφνου, ἄκουσα κάτι σὰν σιγοψιθύρισμα καὶ μὲ μιᾶς βλέπω ἕνα ἀσπρομάλλη ψηλὸ γέρο μὲ ἄσπρη ἐπίσης γενειάδα νὰ ἔρχεται σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ μέρος μου, στηριζόντας τὰ γηρατειά του σ' ἕνα ψηλὸ ραβδί —πιὸ ψηλὸ ἀπ' τὸ μπόϊ του, — μ' ἐπιβλητικὸ καὶ μεγαλόπρεπο περπάτημα.

Μοῦ φάνηκε ἴδιος ὁ Νάθαν ὁ Σοφὸς τοῦ Λέσιγγ· τέλειος τύπος Βιβλικοῦ Πατριάρχου.

Κότι σὰν ἔκπληξη καὶ σὰν φόβος μ' ἔκανε νὰ τρέμω καὶ νὰ τἀνω.

— Χαίρετε, μοῦ λέει μ' ἕνα ὕφος γαλήνιο. Πῶς βρέθηκες τέτοια ὥρα στὸ Βασίλειό μου;

Δὲν ἤξερα τί νἀπαντήσω. Τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ συναπάντημα μὲ ὅλη τὴν τρόμο ἡσυχη καὶ τρομαχτικὰ γαλήνια ἐμφάνισή του μὲ εἶχε ἀποσβολώσει ὁλότελα κ' ὅταν, μ' ἕνα κίνημά του, μὲ προσκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω, τὸ ἔκαμα σὰν ὑπνωτισμένος, σὰ νὰ μὴ ζοῦσα, σὰ νὰ μὴν εἶχα τὴν αἴσθηση τῆς ὑπάρξεώς μου.

Περπατήσαμε κάμποσο ἀπὸ ἄγνωστα ἐντελῶς μονοπάτια καὶ σὲ λίγο διέκρινα, ἀνάμεσα σὰ δέντρα, τοὺς ἐπιβλητικοὺς πύργους μιᾶς μεσαιωνικῆς ἐπαυλης.

Μερικὲς κουκουβάγιες ἄφησαν τὸν συνηθισμένο κρωγμό τους καὶ μιὰ πόρτα ἔκλεισε πίσω μου χωρὶς νὰ καταλάβω πῶς βρέθηκα μέσα στὸ θαυμαστὸ αὐτὸ περιβόλι, ποὺ ἤταν γεμάτο ἀπὸ σπάνια κι' ἐξωτικὰ λουλούδια. Ὅλα φαίνονταν σὰ νὰ μὲ κοιτάζαν περίεργα. Μπήκαμε σὲ μιὰ μεγάλη σάλα τοῦ παράδεξου αὐτοῦ ἀρχοντικοῦ ποὺ ἤτανε γεμάτη χρυσᾶ ἀγάλματα δημοφῶν παλληκαριῶν.

Στὴ μέση ἔλαμπε ἀπ' τὸ χρυσάφι καὶ τὰ πολύτιμα πετράδια ἕνας θρόνος μὲ κόκκινα βελοῦδα στολισμένος, κι' ἀπάνω σ' αὐτόν πιὸ λαμπρὴ ἀκόμα, μιὰ θλιμμένη κοπέλλα.

Ὁ γέρο-συνοδός μου μουρμούρισε κάτι σὲ ἄγνωστη γλῶσσα, καὶ γυρίζοντας ξαφνικὰ σέ μένα ποὺ τἄχα πιὰ χάσει γιὰ καλά, μοῦ λέει:

—Εἶμαι ὁ Θρύλος τοῦ Δάσους. Κι' ἄρχισε νὰ μὲ ραντίζει μὲ ἀνθόνερο! Τὴν ἴδια στιγμὴ χάθηκε ὅλη αὐτὴ ἡ μαγεία...

Ποῦ βρίσκομαι, Θεέ μου; Βρέχει!.. Μπᾶ, σὲ καλό μου, στὸ δάσος εἶμαι ἀκόμα; Καὶ τὰ ραντίσματα μὲ τἀνθόνερο: χοντρὲς ψυχάλες ποὺ ἄρχισαν νὰ πέφτουν;

Πῆρα τρέχοντας τὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριό, ὅπου ἔφθασα μουσκίδι.

Τί ὄνειρα ποὺ βλέπει κανείς, Θεέ μου!..

Πάρκισσος

ΔΙΑΒΑΙΝΟΝΤΑΣ

...Καὶ τὸν χειμῶνα, μπάρμπα Θανάση. Ἴσα μὲ ποῦ πάει τὸ νερὸ στὸ ρέμμα;

— Οὐ γεμίζει κοντά. Τ' ἀκοῦς καὶ βουΐζει καὶ νομίζεις πὼς θἀ πάρῃ τὸ σπίτι καὶ τὸ μῦλο ἀπὸ τὰ θέμελα, Θἄθελες νὰ μείνῃς ἐδῶ ἕνα χειμῶνα;

— Ὦ, ὄχι μπάρμπα Θανάση· μοῦ φαίνεται πὼς θἄναι πολὺ σκοτεινά, πολὺ μελαγχολικά.

— Σκοτεινά... καὶ τί μᾶς μέλει ἐμᾶς; Καθισμένοι μπρὸς στὸ τζάκι ποὺ καΐνε χοντρὰ κούτσουρα νύχτα μέρα περνᾶμε τὸ χειμῶνα. Δὲ βγαίνομε καθόλου ἔξω. Ποῦ καὶ ποῦ πάω ἐγὼ καὶ ρίχνω κανένα σακὶ στὸ μῦλο. Τότε νὰ δῆς δύναμη ποὺ τὴν ἔχει. Κι' ἔπειτα τὴν ἄνοιξη, εἶναι χαρὰ Θεοῦ: Λουλουδίζει ὁ τόπος. Ἐκεῖ διὰ σ' ἐκείνη τὴν τούφα ἀκοῦς τ' ἀηδόνι νὰ κελαϊδῇ νυχτοξημερώματα. Ἔχεις ἀκούσει ποτὲ σου ἀηδόνι; Δὲν ξέρω τὶ καταλαβαίνετε καὶ σεῖς στὶς πολιτεῖες σας.

Ἀλήθεια τί καταλαβαίνομε; Τὸ κομμάτι τουβρανοῦ ποὺ βλέπομε ἀπὸ πάνω μας σὰ φυλακισμένοι! Ἐδῶ γυρίζεις τὸ μάτι σου καὶ ξεκουράζεται στὸ πράσινο ποὺ ἀντικρύζει, λαχταρόσι τὴν ὁμορφιά! οἱ πελώριες δάφνες οἱ φυτεμένες στὸ ρέμμα, ὁ μικρὸς καταρράκτης ποὺ τὸν ἀκοῦς μονάχα — γιατὶ εἶναι σκεπασμένος ἀπὸ τὶς πρασινάδες — νὰ πέφτῃ στὴ στρογγυλὴ τὴ στέρνα, τὴ χιλιοστολισμένη, τὴ γλυκοφωτισμένη, ἀπὸ τὸ λίγο φῶς ποὺ περνόει ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν πλατανιῶν, ἕνα γλυκὸ φατισμό, ποὺ λὲς καὶ τῆς τὸν ἔδωσε κάποιος ζωγράφος γιὰ νὰ δώσῃ πιότερη χάρη κι' ὁμορφιὰ στὸ ταμπλὼ του. Κι' ἔπειτα τὸ νερό, τὸ αἰώνιο νερό, τὸ γεμάτο ζωντάνια, ποὺ φεύγει σιγοτραγουδώντας στὸ κρυμμένο ἀπὸ τὰ πολυτρίχια ρυάκι.

Λαχταρᾶς νὰ μὴ φύγῃς ἀπὸ κεῖ. Καὶ πάρα πάνω οἱ ἐξαίσιες ἐκεῖνες σπηλιές, ἐκεῖνοι οἱ βράχοι οἱ μυριοσκαλισμένοι, οἱ βαθουλωμένοι, οἱ ζωγραφιστοί, ποὺ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τους βγαίνει σὰν παραμύθι νερὸ ἀπὸ πηγὲς μικρές, ἀπὸ γουρνίτσες στρογγυλὲς σκεπασμένες ἀπὸ πολυτρίχια ποὺ κουνάνε, σὲ κάθε ἐλαφρὸ πέρασμα τ' ἀέρα, τὰ λεπτά τους φύλλα, τὸ λεπτὸ κλωνί τους, τόσο σιγά, τόσο χαϊδευτικό, γεμάτα νάζι! Οἱ βράχοι αὐτοὶ ποὺ τόσες φορὲς κάθησα ἀποχαυνωμένη νὰ τοὺς κυττάζω καὶ νὰ ἀναρωτιέμαι πῶς σκαλίστηκαν ἔτσι, πιὸ χέρι καλλιτέχνη τοὺς ἔκανε. Θαρρεῖς, καὶ δὲν σοῦ βγαίνει ἀπὸ τὸ νοῦ σὰν τοὺς κυττάζεις, ὅτι μονόχα μιὰ θάλασσα, μιὰ θάλασσα μὲ κυματάκια καὶ χτυπήματα αἰώνια στοὺς βράχους, τοὺς λαξεύσανε ἔτσι δά.

Κι' ἀπὸ κεῖ, γλυστρῶντας νὰ κατεβαίνεις, κι' ἀπὸ χορταριασμένους δρομόκους νὰ φτάνῃς στὸ μῦλο· ν' ἀκοῦς τὸ ρυθμικὸ χτύπημα τῆς μυλόπετρας ποὺ λυώνει τὶ σπυριά, καὶ ποὺ γυρίζει ἀτέλειωτα, παρορμισμένη ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ τρέχει στὸ ρυάκι, το τόσο βιαστικό.

Πῶς μοιάζει μὲ τὰ καρδιὰ ποὺ οἱ δυνατοὶ παλμοὶ τῆς δίνουν ζωὴ στὸν τόπο ἐδῶ - πέρα.

. . . . . .

Νερόμυλε, εἶσε γεμάτος ὁμορφιὰ σκεπασμένος μέσ' τὰ δέντρα! Κι' ἂν λείπει ὁ ἀσβέστης ἀπὸ τοὺς τοίχους σου, εἶναι ὁ κισσὸς ποὺ σφιχτοπλεγμένος ἀπάνω σου χρόνια τώρα σ' ὁμορφαίνει τόσο. Εἶναι οἱ ὑγροὶ τοῖχοι σου οἱ γεμάτοι μούσκουλη ποὺ δίνουν στὸ μάτι τόσες ἀπόχρωσες· εἶναι τὰ πελώρια πολυτρίχια ποὺ σὲ στολίζουν ὁλοτρίγυρα, εἶναι ἡ πνοὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς δουλειᾶς ποὺ προσδίνουν στὸ ὅλο σου κάτι τὸ χαροπό. Κι' ὅμως... Νερόμυλε, ὅλα περνοῦν σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Δὲ θέλω νὰ στὸ πῶ ἐγώ, μὰ ὕστερα ἀπὸ χρόνια ποιὸς ξέρει; μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ἔτσι πιὰ ἐδῶ· μπορεῖ ν' ἀκούγεται τρομαχτικὰ ἡ φωνὴ τοῦ διαβάτη σὰν θὰ περνᾷ στὴ ρεματιὰ κάτω ἀπὸ τὶς πελώριες καρυδιές, κι' οἱ χαροπὲς φωνὲς τῶν παιδιῶν π' ἀκούγονται τώρα μπορεῖ τότε νὰ μὴν εἶναι γιὰ νὰ σβύσουν τὸν ἀντίλαλο... Οἱ βραχοσπηλιὲς μπορεῖ ν' ἀναδίνουν τότε τρομαχτικὰ τοὺς ἤχους τῶν βημάτων, τὰ σπίτια νἄναι ἔρημα, κι' ἐσύ... ἀλλοίμονο.. ἡ πέτρα σου νἄχῃ γιὰ πάντα σιγήσῃ...Σέρεις τὶ θὰ πῇ αὐτό; Ὦ, ὄχι, ἐγὼ δὲν σοῦ τὸ λέω: Ἡ ζωὴ ἂς μὴ λείψῃ ποτὲ ἀπὸ κοντά σου, μὴ σκορπίσῃς ποτὲ τὴν ἀνατριχίλα τῆς μοναξιᾶς καὶ τῆς ἐρήμωσης στὸ διαβάτη ποὺ θὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ, μὴ σκορπίσῃς ποτὲ τὴ σκόνη τὴ μουχλιασμένη ποὺ θὰ σ' ἔχει σκεπάσει τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ἀντὶ τὴ πούδρα τοῦ ἀλευροῦ ποὺ τώρα χαρίζεις τόσο ἄφθονα σὲ κεῖνον ποὺ θὰ μπῇ στὸ ἐσωτερικό σου, μὴ δώσῃς ποτὲ τὴ μυρωδιὰ τῆς μούχλας, καὶ τῆς ὑγρασίας, τὸ ὕφος τῆς ἐγκατάλειψης.

Οἱ κουκουβάγιες ἂς μὴ κτίσουν ποτὲ τὴ φωλιά τους σὲ σένα, κι' ἡ σανιδένια πόρτα σου, ἂς μὴν τρίζει πένθιμη ἀνοίγοντας διάπλατα στὸ πρῶτο σπρώξιμο. Τὸ νερὸ ἂς μὴν ἀλλάξῃ ποτὲ τὸ δρόμο του, κι' ἐσὺ ἐξακολούθει πάντα νὰ δουλεύεις...

Νερόμυλε, μὴ σκορπίσῃς ποτὲ τὴν ὁμορφιά σου στὸ μάτι, μαζὶ μὲ λυπητερὲς σκέψεις ποὺ θὰ φθάσουν βαθειὰ στὴν ψυχή.

Κι' ὅμως... Ὅλα περνοῦν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

Ο ΣΕΡΠΑΝΤΕΝ ΚΑΙ Η ΚΟΜΦΕΤΙ

Μὴ νομίσετε ὅτι πρόκειται γιὰ ἀποκριές καὶ γιὰ μασκαράδες. Κομφετὶ εἶναι τὸ μικρό μας ἄσπρο γατάκι, τὸ ἡθυλικό, καὶ Σερπαντὲν ὁ κατάμαυρος δίδυμος ἀδελφός της.

Σήμερα, πάνω στὶς δυτὶ μέρες, ἄνοιξαν τὰ ματάκια τους. Ὦ, τί ὡραῖα ποὺ εἶναι μὲ αὐτὰ τὰ τόσα δὰ μικρά, χανδρένια ματάκια!

Μόλις πῆγα κ' ἄνοιξα τὸ καλάθι τους, στὴν ἀρχὴ φοβήθηκαν, γιατὶ γιὰ πρώτη φορὰ εἶδαν φῶς· ἀλλὰ κατόπιν πήραν θάρρος καὶ ἤθελαν μὲ μιὰ μόνο ματιὰ νὰ τὰ ἰδοῦν ὅλα!

Ὅποιος ἔλθει στὸ σπίτι καὶ τοῦ τὰ δείξουμε, τοῦ κινοῦν τὸ ἐνδιαφέρο. Εἶναι πρῶτα-πρῶτα ἡ ἀνομοιότης τους στὸ χρωματισμό,—τὸ ἕνα κάτασπρο καὶ τἄλλο κατάμαυρο,— ἔπειτα ἡ ὁμορφιά τους. Καὶ ἀμέσως μᾶς τὰ ζητεῖ. Ἀλλὰ ἐγὼ ἀπαντῶ πάντα περήφανα: «Μᾶς τὰ ἔχουν ἀγκαζάρει!»

Μὴ σᾶς φαίνεται τόσο παράξενη ἡ ἀγάπη μου αὐτή. Ἂν βλέπατε πόσο χαριτωμένα εἶναι τὰ γατάκια μου, θὰ μὲ δικαιώνατε.

Μικρὰ Ἀλσατις

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΕΝΕΔΟ

Μιὰ φορὰ ἕνας νησιώτης, ποὺ τὸ καράβι του βγῆκε στὴν Τένεδο ἀπὸ τὴν πολλὴ τρικυμία, ρώτησε ἕναν ντόπιο μὲ τὴ νησιώτικη προφορά του:

— Δὲν μ' λές, πατριώτη, τ' ἔνι δῶ; (Τί εἶν' ἐδῶ;)

— Τένεδο, ἀπήντησε αὐτὸς ἀνύποπτος.

Ὁ νησιώτης νόμισε ὅτι αὐτὸς δὲν κατάλαβε καὶ ἐπανέλαβε:

— Τ' ἔνι δῶ;

— Τένεδο, ἐπανέλαβε μὲ ἔκπληξη ὁ ντόπιος.

Ὁ νησιώτης νόμισε πῶς τὸν πῆρε στὴν κοροϊδία κι' ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Μωρ' θὰ μοῦ κρίνεις τ' ἔνι δῶ; οὔρλιαζε κόκκινος ἀπ' τὸ θυμό του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἔφερνε περάδωθε.

— Τένεδο σοῦ λέω, χριστιανέ μου, εἶπε καὶ τὄβαλε στὰ πόδια νομίζοντας (καὶ μὲ τὸ δίκιο του) πὼς εἶχε νὰ κάνει μὲ τρελό.

Μαΐμουθ τοῦ Κωλέττη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μπροστὰ στὸν Τοτό, ρωτοῦν μιὰ γηραιὰ κυρία ποὺ θέλει νὰ κάνῃ τὴ νέα, πόσω χρονῶν εἶναι.

— Τριάντα, ἀπαντᾷ αὐτή.

Κι' ὁ Τοτὸς ἀφελέστατα:

— Τότε ἔχετε πρόωρη ἀνάπτυξη!

Τζόρτζες

***

Ἡ μαμμά. — Τάκη μου, νὰ μὴν κάμῃς καμμιὰ ἀταξία ὅσο λείπω. Ἂν δὲν θὰ ἰδῶ ἐγώ, θὰ σὲ ἰδῇ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Ὁ Τάκης.— Μὰ πῶς μπορεῖ, μαμμά, ἀφοῦ σήμερα ἔχει συννεφιά;

Γκόρν. Κ. Πέτρου

***

Ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ Μίμη, φεύγοντας γιὰ ταξίδι, τοῦ παρήγγειλε νὰ ποτίζῃ καθημέρα τὰ λουλούδια. Κι' ὁ μικρὸς Μίμης εἶναι καταστενοχωρημένος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πατρικὴ παραγγελία, γιατὶ καθημέρα... βρέχει.

Τζὰκ

241ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΑΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30 Αὐγούστου 1928.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 241ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων, ὁ ὁποῖος θὰ περιλάβῃ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις ὅσαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Δ' Τριμηνίας, ἤτοι Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

Οἱ παλαιοὶ συνδρομηταὶ γνωρίζουν τοὺς ὅρους. Οἱ νέοι θὰ τοὺς μάθουν λεπτομερῶς ὅταν θὰ δημοσιευθῇ ὁ Ὁδηγός. Πρὸς τὸ παρόν, διὰ νἀρχίσουν νὰ στέλλουν λύσεις, ἀρκεῖ νὰ μάθουν τὰ ἑξῆς:

1ον.— Δωρεὰν λαμβάνουν μέρος ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἐγκεκριμένον ψευδώνυμον διὰ τὸ 1928. Οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τὰ ἄνευ ψευδωνύμου ἀδέλφια των πληρώνουν διὰ τὰς λύσεις κάθε φυλλαδίου λεπτὰ 10, οἱ δὲ ἀγοραστὰ ἐπίσης λεπτὰ 20 (εἰς ἄλλην. γραμματόσημον).

2ον.— Αἱ λύσεις γράφονται εἰς ἰδιαίτερον φύλλον χαρτιοῦ ποὺ ὀνομάζεται Χαρτὶ τῶν Λύσεων ἢ Λυσεόχαρτο. (Τὰ φύλλα αὐτὰ εἶναι χαρακωμένα κι' ἔχουν ἐντύπους ὁδηγίας ποὺ καὶ πῶς πρέπει νὰ γράφωνται αἱ λύσεις). Τὸ Χαρτὶ τῶν Λύσεων πωλεῖται εἰς δέσμας ἀπὸ 18 φύλλα καὶ κάθε δέσμη τιμᾶται δρ. 2.50 (Ταχυδρομικῶς διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 2.80, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 3.50). Ὥστε ὅποιος θέλει νὰ διαγωνισθῇ πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ προμηθευθῇ τέτοιο χαρτὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖον μου. (Μία δέσμη ἀρκεῖ διὰ τὴν Τριμηνίαν).

3ον.— Κάθε φυλλαδίου λύσεις γράφονται εἰς χαριστὸν φύλλον λυσεοχάρτου. (Δὲν ἐπιτρέπεται δηλαδὴ νὰ γραφοῦν εἰς ἕνα φύλλον λύσεις δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων, ὅσο λίγαι καὶ ἂν εἶναι). Ἐπιτρέπεται ὅμως δύο ἢ περισσότερα λυσεόχαρτα νὰ στέλλωνται μαζί, ἀρκεῖ νὰ μὴν ἔχει περάσει ἡ προθεσμία ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶναι δεκταὶ αἱ λύσεις τοῦ ἀρχαιοτέρου φυλλαδίου. (Εἰς τας Ἀσκήσεις κάθε φυλλαδίου σημειώνεται ὡς πότε εἶναι δεκταὶ αἱ λύσεις των.) Ἀκόμη, ὅταν ἔστειλε κανεὶς τὰς λύσεις ἑνὸς φυλλαδίου κι' ἐν τῷ μεταξὺ εὕρε καὶ ἄλλας λύσεις τοῦ ἰδίου, εἰμπορεῖ νὰ τὰς στείλῃ συμπληρωματικῶς, γράφων αὐτὰς εἰς χωριστὸν πάλιν φύλλον λυσεοχάρτου.

4ον.— Οἱ διαγωνιζόμενοι διαιροῦνται εἰς τρεῖς Τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των, ἡ ὁποία πρέπει νὰ σημειώνεται πάντοτε εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν τοῦ λυσεοχάρτου. Ὅσον διὰ τὸν τρόπον τῆς ἀπονομῆς τῶν Βραβείων, χωριστὸν εἰς κάθε Τάξιν, τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ εἶδος των, αὐτὰ οἱ νέοι συνδρομηταὶ θὰ τὰ μάθουν ἀπὸ τὸν Ὁδηγόν. Οὔτε εἶναι βέβαια ἀνάγκη νὰ τὰ γνωρίζουν, διὰ νἀρχίσουν νὰ λύουν Ἀσκήσεις καὶ νὰ στέλλουν τὰς λύσεις των κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30 Αὐγούστου 1928.

Ἐλάβετε, ἐλπίζω, ἀγαπητοί μου, μαζὶ τὰ δύο προηγούμενα φυλλάδια· ἡ ταχυδρομική τους συνέπεσε, γιατὶ ὁ δάσκαλος, ποὺ δὲν ἐφεύσθηκε κανένα στὴν Ἀθήνα, ἐπισκέφθηκε ἀπὸ ψωρὶς καὶ τὴν Διάπλαση. Διαβάζετε βέβαια ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες πόση θραύση ἔκαμε αὐτὴ ἡ ἐπιδημία· δημόσιες ὑπηρεσίες καὶ καταστήματα ἐσφαλίσαν, ἄνθρωποι πέθαναν, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους καὶ τόσοι ἐπιστήμονες διπλωμάτες, ἐπιχειρήσεις ἔμειναν ἄργές... φυσικά, κ' οἱ τυπογράφοι μου καὶ τὸ προσωπικό μου, ὅσο κι' ἀν μοῦ εἶναι ἀφοσιωμένοι, δὲν μπόρεσαν κι' αὐτοὶ νὰ μὴν βποκύψουν. Ἔτσι λοιπὸν καὶ τὸ σημερινό, καὶ τὸ ἑπόμενο ἴσως φύλλο θὰ ἑτοιμασθοῦν ἀργότερα ἀπὸ τὴν κανονική τους ἡμέρα. Τί νὰ γίνῃ! Ἀπὸ τὸ μεθεπόμενο πιά, — ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ! — ἐλπίζομε ὅτι θὰ στρώσῃ ἡ ἔκδοσή μας.

Ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια, *Β. Γ. Μπέσσο.* Τὸ γράμμα σου φανερώνει εὐαίσθητη ψυχὴ καὶ τίμιο χαρακτῆρα. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις ἀπολύτως δίκιο στὴ γνώμη σου· ἡ καλύτερη στάση ἀπέναντι στοὺς ἐχθρούς μας εἶναι τὸ νὰ μένομε ἀπόρχῃς σ' ἕνα ἐπίπεδο ἀνώτερο ἀπ' αὐτούς. Οὔτε στὸν κόσμο, οὔτε στὸν ἀνεπίπαλό του δὲν ἐπιβάλλεται κανεὶς ὅταν παρασύρεται — ὅλο καὶ πιὸ χαμηλά... Μὲ χαρὰ μου θὰ σὲ δεχθῶ στὸν κύκλο τῶν συνδρομητῶν μου, ἕνα τόσο καλὸ παιδί.

Ἀπὸ τὸ Ἀμπουκίρ μοῦ γράφει ἡ ἀγαπητή μας *Μικρομέγαλη.* Εἶναι τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς: γιὰ τὸ Πένταθλο ἐσάν νὰ λές καὶ θὰ πάρῃ τὸ βραβεῖο (ποιός ξέρει!) Γιὰ τὸ κομμάτι ποὺ μοῦ γράφει — χωρὶς τίτλο — δὲν θυμοῦμαι τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἂς μοῦ τὸ ξαναστείλῃ· ναί, γιὰ τὴν Σ. Σ. Σ. εἶχα τόσα πολλά, πού, καθὼς εἶδε, ἀναγκάσθηκα πιὰ νὰ μὴ δέχωμαι νεώτερα, ὅσο νὰ ἐξαντληθοῦν τὰ ἐκκρεμῆ. Ὅσο γιὰ τὸν ποιητὴ ποὺ μ' ἐρωτᾷ, εἶναι ἀπὸ κείνους ποὺ ἔχουν καὶ θαυμαστές· ἀλλὰ κ' ἐχθροὺς φανατικούς· ὁ κριτικὸς τοῦ μέλλοντος θὰ τὸν τοποθετήσῃ ἀσφαλέστερα ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του· ἀλλ' ὁποιοδήποτε, τὸ νὰ τὸν διαβάζῃ κανεὶς καὶ νὰ τὸν ἐννοῇ, φανερώνει ἄνθρωπο λεπταισθητο καὶ μορφωμένο.

Ἔχεις δίκιο, Σεμίραμις· συμβαίνει κάποια ἀνωμαλία στὸν ἐρχομό τοῦ φύλλου· ὁ δάγκειος, γιὰ τὸν ὁποῖο μιλῶ παραπάνω, τὴν ἐχειροτέρευσε ἀντὶ νὰ τὴν ἐλαττώσῃ· ἂς ἐλπίσομε ὅτι τὸ κακὸ θὰ διορθωθῇ τώρα, μιὰ καὶ καλή. Τὰ ἴδια λέγω καὶ στὴν *Ἀντιγόνη,* ποὺ ἀποζημιώθηκε ὅμως ἀρκετὰ γιὰ τὴν καθυστέρησή... ναί τὰ τυπογραφικὰ λάθη εἶναι σπαρμένα σ' ὅλο τὸ φύλλο, ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου δὲν θὰ μποροῦσαν ν' ἀνακαλυφθοῦν.

Κληρονομικὴ λοιπὸν συνδρομήτρια ἡ ἀγαπητή μου *Μπεμπέκα Κλαυδιανοῦ* (γιατὶ δὲν μοῦ γράφει καὶ τὸ ψευδώνυμό της;) Ἡ γιαγιά τη, μητέρα τῆς ἀλησμόνητῆς μας *Δουκίσσης τῶν Σαλόνων,* ἤταν μιὰ ἀπὸ τὶς πρώτες μου συνδρομήτριες. Ἂς τῆς δώσῃ τοὺς θερμοὺς χαιρετισμούς μου καὶ τὶς εὐχαριστίες μου ποὺ μὲ θυμᾶται.

Ἄλλο πρόβλεψη καὶ ἄλλο κρίση, *Γόρδιε Δεσμέ.* Μπορεῖ βέβαια νὰ πετύχῃ μιὰ τέτοια ἐξέλιξη τοῦ κινηματογράφου, καὶ μ' ὅλες τὶς δυσκολίες ποὺ μοῦ γράφεις (ἴδιες τὴν ξένη γλῶσσα.) Ἀλλὰ τί ἐννοεῖς *ἐπιτυχία;* τὴ διάδοση καὶ τὸν ἐκτοπισμὸ τοῦ θεάτρου; Ἴσως νὰ γίνῃ κι' αὐτό. Ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν βαθμὸ τῆς πρχγματικῆς μόρφωσης ποὺ θἔχῃ ἡ ἀνθρωπότητα, ἀπὸ τὴν ἀντίληψή της γιὰ τὴν ἀληθινὴ τέχνη. Γιὰ τ' ἄλλα, θ' ἀπαντήσω σὲ ἀποστολὴ. Ἡ πρόβλεψή σου εἶδες ὅτι ἐπαληθεύεται πανηγυρικά.

Γεμάτη χαρὰ εἶναι μαζί μου ἡ *Πεταχτούλα·* χαρὰ γιὰ τὸ διήγημα τῆς Κυρὰ Μάρθας, χαρὰ γιὰ τ' ἄλλα μου μυθιστορήματα, χαρὰ γιὰ τ' ἄλλα μου διηγήματα, χαρά, — ἢ πιὸ πολὺ — γιὰ τὰ Μικρά της Μυστικὰ ποὺ πληθαίνουν ὁλοένα. Μὰ κ' ἐγὼ ἄλλο τόσο εἶμαι χαρούμενη καὶ συγκινημένη νὰ βλέπω πόσην εὐτυχία χαρίζω στὰ παιδιά μου, ποὺ θὰ τοὺς μείνῃ σ' ὅλη τὴ ζωή τους ἀλησμόνητη...

Ἰσπανιόλα, ἔλαβα τὴ φωτογραφία σου, κ' ἐσύ, ἐλπίζω, τὸ βρᾶβετο ποὺ σοῦ ἔστειλα. Μὰ νὰ πιστέψω ἀλήθεια σ' αὐτὴ τὴ... φωτογραφική κακοτυχία; Σοῦ εὐχομαι καλὸ ταξίδι καὶ νὰ μὴ λησμονῇς νὰ μοῦ γράφῃς.

Μὲ πρόβλεψη ἀξιέπαινην ἐπιμονὴ καὶ προσπάθεια ζήτησε ὁ νέος μου φίλος *Ρόδης Ὀβράνης* νὰ βρῇ τὴ διεύθυνσή μου καὶ νὰ γραφτῇ συνδρομητής! Στὴν Πόλη ποὺ ἔμενε καὶ στὸ Λύκειό του δὲν μὲ ἤξερε κανείς (τί κρίμα γι' αὐτὰ τὰ παιδιά!), κ' ἔπρεπε νὰ πάῃ στὴ Χίο νὰ πκρθαρίσῃ, γιὰ νὰ λάβῃ τὶς πληροφορίες του... Αἴ, ἂν θέλῃ νὰ κάμῃ καλὸ καὶ σ' ἄλλα ἀγόρια τῆς ἡλικίας του, γυρίζοντας πάλι γιὰ τὶς σπουδές του, ἂς ξεσπιθώσῃ!..

Ὅπως ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας δὲν μοιράζεται, παρὰ ἀκάρια δίνεται στὸ καθένα ἀπ' τὰ παιδιά της, ἔτσι καὶ στὴν καρδιά μου ὑπάρχει τόπος νἀγαπῶ ἴσα ὅλους τοὺς φίλους μου, *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν.* Γράφε μου λοιπὸν ὅσο θἔλεις. Μακάρι νὰ μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἰδέα ποὺ μοῦ προτείνεις: «... κάθε παιδὶ ποὺ θέλει νὰ λέγεται ἀληθινὸ διαπλασόπουλο, ποὺ θέλει νὰ δείξῃ στὴ Διάπλαση τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του, καὶ νὰ τὴν τιμήσῃ στὴν Πεντηκονταετηρίδα της μὲ ἔργα,— νὰ τὶς κάνῃ ἕνα δῶρο: μὲ τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς του, τὸν δεκέμβριο, νὰ γράψῃ κι' ἄλλον ἕνα συνδρομητή!» Βέβαια, γιὰ τὸν καθένα τὸ ζήτημα εἶν' εὔκολο· ἀλλὰ φανταθῆτε πόση μεγάλη ἡ συνολική ὠφέλεια γιὰ τὴ Διάπλασή σας, καὶ πόσες θυμαστὲς καινοτομίες θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ ἂν κάτι τέτοιο ἐγινόταν...

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια, *Πορφυρογέννητη,* ποὺ ὁ δάγκειος σ' ἔκανε γοικοκυρούλα τοῦ σπιτιοῦ, ἀφήνοντάς σου γιὰ μόνην ἀπόλαυση τὸ ξεφύλλισμα τῶν παλιῶν μου τόμων. Πῶς μὲ συγκινοῦν παρόμοια γράμματα!

ζονται νὰ τὰ μάθουν μονομιᾶς ὅλα, —συγχίσης τὶς ἰδέες τῶν βιβλίων καὶ στὸ τέλος ἀποκομίσης μόνο μιὰ πνευματικὴ κούραση, δίχως κανένα κέρδος μόνιμο καὶ σταθερό. Διάβαζε ἀργὰ καὶ μὲ μέτρο. Μόνον ἔτσι ἡ μελέτη δὲν πάει χαμένη!

Μὲ τὸ ὡραιότατο γραφομηχανημένο γράμμα τῆς **Δούλης Δωδεκανήσου** θάσχοληθῶ σιὸ ἑπόμενο. Ἐπίσης καὶ μὲ τὸν **Γ. Κ. Πέτρου.**

Ὡραίας Ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: ***Ἄγγελος Νίκης, Κόρη τοῦ Βουνοῦ, Κόκκινος Διάβολος.***

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὀλίγον ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Τζίνα, κ. (Μ.Κ.) Μαγνήτης, ἀ. (Κρί-κρί.)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Τρελὸ Φοιτητάκι*** (ἔστειλα 31-39 καὶ δεκατέσσερα τετράδια· μπράβο, ποὺ γλυτώνετε ἀπὸ τὴν ἐπιθημία· χτυπᾶτε ξύλο, ὅσοι παραθερίζετε στὴ Μεθώνη· γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια εὐχαριστῶ καὶ τὰ πιστεύω·) ***Ἀφρισμένο Κῦμα*** (ἐξετελέσθησαν· καλὸ ταξίδι·) ***Ἀγνωστην*** (θὰ τὸ σκεφθῶ σοβαρὰ καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω·) ***Καμάρι τῆς Μητέρας*** (χαιρέτησέ μου τὸν καλὸ καὶ ἔνδοξο θεῖο, ποὺ ἀγαπᾶς τόσο·) ***Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι*** (τὸ «κατὰ προτίμησιν» δὲν λύνει τὴν ἀπορία σου;) ***Μεγάλην Ἑλλάδα*** (χαριτωμένο· ὄχι ὄμως, τὸ «ἐπιμείνατε» τοῦ Κουσουλάκου δὲν εἶχε ἐδῶ θέση νὰ τὸ θυμηθῆς· τύφη γιὰ μιὰ σταθερότητα βάσιμης γνώμης; Θὰ σκεφθῶ γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μοῦ γράφεις·) ***Φάρον τοῦ Βοσπόρου*** (δὲν εἶναι καλύτερα νὰ ξεχαστεῖ; ***πρόστιμο*** ἐννοεῖς τὸ διπλὸ ταχυδρομικὸ τέλος;) ***Χαράν τοῦ Μπαμπᾶ*** (σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ χαριτωμένο γραμματάκι·) ***Πλανεύτραν Γυφτοπούλαν*** (ναί, θὰ τῶ πῶ· ἡ δπ' ἀριθ. 487 Πνευμ. Ἄσκησις — ἐπιγραφὴ — ἦταν δική σου καὶ ἡ ὑπογραφὴ κατὰ λάθος δὲν μπῆκε·) ***Τζίναν*** (δὲν εἶναι ὁ ἴδιος, οὔτε συγγενής του)· ***Εὐβοϊκὴν Ἀκτὴν*** (ἐγκαίρως ἔφθασαν·) ***Ἀργυρὸν Καραντινοῦ*** (ἔχεις δίκιο· σὲ παραπέμπω στὴν ἀρχὴ τῆς Ἀλληλογραφίας· θὰ διορθωθῇ·) ***Πέτρον Ρισνσαί*** (εὐχομαι παραστικά·) ***Ἀήττητον Ἑλληνα*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) ***Μοκοκό*** (μὲ τὴ σειρά·) ***Ἐλαφίναν*** (ἔστειλα· περαστικά· ἡ Πίσσα ὄχι ἀκόμη·) ***Μοιραῖο Ἀκρογιάλι*** (ἔστειλα 6 τετράδια· μὰ τί ἀδικαιολόγητη σημαία δίνεις σ' ἕνα τυχαῖο πρᾶγμα, παιδί μου· ποιὸς ξέρει ἂν τὰ κηπεύματα τὰ παιδιὰ εἶναι ἄρρωστα ἢ παραθερίζουν; πρότεινε καὶ σ' ἄλλους καὶ μὴ ἀπελπίζεσαι·) ***Τσούχταν*** (διεβάσθη·) ***Καλάμιον*** (ἔστειλα·) ***Κούκλαν τοῦ Χωριοῦ*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τόση ἀγάπη· ἔστειλα δέκα τετράδια)· ***Πίστις-Πατρὶς*** (ἔχει καλῶς·) ***Ἑλένην Μπονάτσου*** (διὰ χαρτὶ λύσεων πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς δρ. 2.80·) ***Μελαχρινόλαν*** (σὲ παραπέμπω ἀνωτέρω·) ***Μακεδόνα*** (ἐταχυδρομήθη·) ***Ὡραίαν Πίνδον*** (ἐξετελέσθη· τὸ Π. Πνεῦμα νὰ γραφῇ σὲ ἰδιαίτερο φύλλο χαρτί)· ***Λήδαν Π.*** (ὁ ψευδώνυμο ***Φρασκουΐτα*** εἶναι δικό σου· ἄν καμμιὰ ἄλλη ἀπὸ παρεξήγησι μοῦ ἔγραφε μ' αὐτό, πῶς νὰ τὸ ξέρω;) ***Κρητικόπουλο*** (ἔστειλα 8 τετράδια·) ***Ἀμαρυλλίδα*** (γιὰ τὴ σελίδα ὄχι πρὸς τὸ παρόν· ἔστειλα·) ***Βελουδένιο Τριαντάφυλλο*** (διὰ τὸ ὑπόλοιπον ἔστειλα 2 τετράδια· τέτοιο ὅμως ψευδώνυμο δὲν ἔχει ἐγκριθῆ) ***Γιάννην Μαλλιαρὸν*** ἔστειλα 22 τετράδια·) ***Ἀφροδίνην τῆς Μήλου*** (μαζὶ δύο ὄχι· γιὰ τἄλλα ἐκτενῶς στὸ προσεχές· τί ὡραῖο τὸ γράμμα σου καὶ πόσο κολακευτικὸ γιὰ μένα!) ***Τζοκόνταν*** (ποὺ «βυθισμένη σὲ κυκεῶνα ἀληθινῶ μαθημάτων» ἔκανε τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃ· ἔχει δίκιο γιὰ τοὺς χαρακτηρισμοὺς τῶν ἀνήθικων κι' ἀνερμάτιστων ἐκείνων παιδιῶν· μακάρι νὰ μείνῃς πάντα ὅπως εἶσαι κι' ὅπως ἔμεινε· ὡς τώρα· ἀπὸ τὸν κύκλο μας ὀγῆ κατ' στὴν κοινωνία κι' ἄλλα διαμάντια σὰν καὶ σένα·) ***Νιαγάραν*** (χαριτωμένο τὸ γράμμα σου γιὰ τὸ πένταθλο: «ὡραία ἡ ἰδέα τοῦ ***Κουτορνιθιοῦ***, ἀλλὰ νὰ δοῦμε πῶς θὰ τὰ καταφέρει πρῶτα ὁ ἐφευρέτης»· καὶ θὰ κοιτάξετε παντοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖ, ποὺ, ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ***φύση*** τοῦ κειμένου ἀποκλείεται νὰ ὑπάρχουν· δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πιὸ πολλά...) ***Λάφι τῆς Ἀρτέμιδος*** (ἔστειλα 95 τετρ. Μ. Μ. καὶ 2 λυσέχαρτα.)

Εἷς ὅσος ἐπιστολὰς ἔλαβε μετὰ τὴν ***29 Αὐγούστου*** θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ 24ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 1 Νοεμβρίου

609. Δεξίγριφος.

Σὲ φωτιὰ μεγάλη ἂν βρῆς
Μικρὸ ζῷο νὰ πετάξῃς,
Στὴ Γεωμετρία νὰ ἰδῆς
Καὶ στὴν Αἴγυπτο νὰ ψάξῃς.

Χρυσαλλίς

610. Διπλοῦς Μεταγραμματισμός.

Ἡ χώρα μας ἡ ξακουστὴ
Ἀπ' τὰ παλιὰ τὰ χρόνια,
Γίνεται μ' ἄλλη, κάτασπρη
Ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ χρόνια.
Τὸ κάππα ἂν κάμῃ λό,
Μὰ πάλι τὸ βαρύνεται
Τὸ δεύτερο κεφάλι
Καὶ μ' ἕνα τρίτο γίνεται
Χώρα τρανή, μεγάλη
Καὶ μ' ὅλα τὰ καλά.

Δούλη Δωδεκάνησος

611. Τονόγριφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μάφήσῃς,
Τροφὴ θᾶχῃς θρεπτική·
Ἂν τὸν τόνο μου κινήσῃς,
Κάνεις πόλη ἀσιατική.

Μῆλο Φιρίκι

612. Ἀναγραμματισμός.

Κράτος εὐρωπαϊκὸ
Ἂν τὸ ἀναγραμματίσῃς,
Δροσερὸ σαλατικό,
Ἀλλὰ στὸν πληθυντικό,
Χωρὶς κόπο θὰ ποκτήσῃς.

Ἄρτεμις

613. Πυραμίς

\+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *
* * * * * * + * * * * * *

Καθέτως οἱ σταυροὶ ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Εὐρώπης. Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνον, ἀρχαῖος θεός, ποταμὸς τῆς Ν. Ἑλλάδος, κράτος τῆς Ἀφρικῆς, εἶδος παρασήμου, ἡρωϊκὴ πόλις τῆς Ἑλλάδος, ὁ τίτλος τοῦ Μπέμπη τῆς κυρὰ-Μάρθας.

Μαραμένη Γαζία

614. Ἐπιγραφή.

Ν Ω Τ Σ Ο Σ Υ
Ω Ν Σ Β Ι Ο Ο
Ι Ι Υ Α Α Ν Σ
Α Ο Ε Σ Ρ Α Η
Δ Υ Α Ι Ω Ζ Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Κωνστ. Δ. Βεργόπουλος

615-616. Μεταμορφώσεις.

1.—Ὁ ***φάρος*** διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ***φανός***.

2.—Τὸ ***ὄρος*** διὰ 3 μεταμορφώσεων νὴ γίνῃ ***νῆσος***.

Ροδοδάφνης

617. Ἀκροστιχίς.

Τάρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κοσμητικὸν ἐπίθετον ὀλίγων ἱστορικῶν ἀνδρῶν: 1, Γοργών· 2, Γραῖα· 3, Ἑκατόγχειρ· 4, Ἐριννύς· 5, Νύμφη θαλασσία.

Βωμὸς τῆς Λευτεριᾶς

618. Μικτόν.

* - πης - αα
* - ζγς - ευα

Ἀλπινιστὴς

619. Γρῖφος.

α
α α Δίκη ἆς
Οἴτη ραν
α α Μύτη ρέ, Φ.
α

Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

620. Mots Carrés

* * * = Pas mauvais.
* * * = Oiseau de basse-cour.
* * * = Genegal de Napoléon.

Μικροσκοπικὸς Γίγας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 25

371. Σεισοπυγίς (σής, ὀπή, Γῆς).— 372. Πηνίον - νήπιον.— 373. Ὑάκινθος-Ζάκυνθος.—374. Ὄς, Κύμη, ἵνα, τρία = Ἰατρός, τριχυμία, τρίαινα.—375. Τὸ Μ: Μήκων, ἀΜνός, κάΜαξ, κέρΜα, Ἀινά Μ. — 376. Χίλια λόγια ἕνα ἄσπρο, καὶ πάλι κρῖμας τἄσπρο.— 377-381. ***Ὁρίξ, ἔλασμα, φόρτος, μυρίνη, μύστης.***— 382. ΝΥΜΦΑΙΑ (Νοῆμον, Ὑψιπέτης, Μωραί, Φαῦλος, Ἀθάα, Ἰσοσκελές, Ἀτίθασσος). — 383. Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ,—384. ***Ἡ σιγὴ γυναικὶ κόσμον φέρει*** (εἰς ἡ γῆ γῆν, ἕξῃ Κῶς, μομφαί, ρεῖ). 385. A L U N
L U N E 386. Ἀμαρού-
U N I R σιον (amar, roux,
N E R F si, aune.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὰ ἐλάχιστον τίμημα) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|ΚΗ' — 686|

Ἐσμεράλδα, Θαλασσοπούλι, μὲ ξεχάσατε; Πάντα προσμένω. Ὀρίέττα, ἔστειλα.

Δωφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

|ΚΗ' — 687|

Ἀναχωρῶντας ἐκ Μιτυλήνης παύω προσωρινῶς τὴν ἀλληλογραφίαν.

Ἀφρισμένο Κῦμα

|ΚΗ' — 688|

Σὲ τὸν (ΚΗ'—633) διαγωνισμὸ, σύμμετοχὴ 3 δραχμές, προθεσμία τρίμηνος. *Βραβεῖα βιβλία Ξενοπούλου.* Στείλαντες.. στείλετε τὰ λεπτά.

Λεσβιόπουλο
Μοιραῖο Ἀκρογιάλι

|ΚΗ' — 689|

Μετὰ τὰς καθιερωθείσας διμήνους διακοπὰς, οἱ «ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ» ἐπαναρχίζουσι τὰς διακοπείσας ἐργασίας.

|ΚΗ' — 690|

Διὰ ἀνοήτους ὅσῳ καὶ ἐξωφρενικὰς ἀποκαλύψεις διαφόρων μελαχροινῶν καὶ μαύρων, οἱ «ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ» κατέρχονται εἰς οἱονδήποτε στοίχημα, ἐὰν διάφοροι μαῦροι κτλ. ἐπιμένουν.

ΒΟΥΝΤ

|ΚΗ' — 691|

Ἀ ΣΥΡΜΑΤΟΣ «ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ». Μέγας Ὠριγένης, εἰδησεολόγος μελαχροινῶν δαγγειοπλήκτος. Ζητεῖται ἀντικαταστάτης. Κωσταρῆς, ὑπερασπιστὴς μαύρων, ἀπελιθώθη.

|ΚΗ' — 692|

Ἀ ΣΥΡΜΑΤΟΣ «ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ». Λόγῳ δαγγείου συνιστοῦμε Κολοκυθοσόρῳ μεταβολὴν διαίτης. Στραγάλια προτιμητέα. Ἰνσιτοῦτον ὀρεγορένων.

|ΚΗ' — 693|

Ἀ ΣΥΡΜΑΤΟΣ «ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ»: Μελαχροινὴν Σκέττιν: Ὅπου εἶσαι πολλὰ κοκκάπτρα, ἐμφανίζεται ἐρετιστικὴ οὐσία σπογγώδης.

Ταχταλαλίδης

|ΚΗ' — 694|

Ὑπενθυμίζουμε διαγωνισμὸν «Ψυχολέγων» τὸν ὁποῖον παρατείνουμε ἐπὶ τετράμηνον, ἐλλείψει ἀπαντήσεων.

Ντόμπλουγιουτ

|ΚΗ' — 695|

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλες. Στεῖλτε: Ναϊάδων 55, Παλαιὸν Φάληρον.

Βελουδένιο Τριαντάφυλλο

|ΚΗ' — 696|

Μαρίκα Ἀβραμάκου, στὴ γιορτούλα σου χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα.

Μαρία Ἰγγλέση

|ΚΗ' — 697|

Ἀκάμας = Διαμαντ. Διαμαντόπουλος; Οὐράνης Φλώρας=Γιάννης Κουντουμῆς. Ἴων! διατί δὲν μοῦ γράφεις; Μαστροχαλκιστή! τί κάνεις;

Ἀθανάσιος Διάκος

|ΚΗ' — 698|

Μαίνοντας κι' ἐγὼ στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως ζητῶ ἀπ' ὅλες τὶς Διαπλασοπούλες ἕνα τετραδιάκι γιὰ μιὰ θύμησι αὐτῆς τῆς ἄμορφης ζωῆς. Ἰδιαιτέρως ἀπὸ Λεσβιοπούλες, Δ/σις: Κέπετζην, Ἰατρόν, (διὰ Π.) Μυτιλήνην.

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

|ΚΗ' — 699|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΦΑΙΩΝ»

Ἡλιέλουστη, Ταξιδιάρικο Κῦμα, στὴν (ΚΗ' — 458) σιτρὰ ἀποτυχία (Τὸ δεβαεῖ.—Διάπλ.) Ὅσο γιὰ τὰ δικά σας τὸ βεβαιόνουμε καὶ μεῖς.

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ

Διορίζομεν ἀντιπρόσωπον Θεσ|νίκης: **Φάρον τοῦ Βοσπόρου.**

Τῶν Ἀντιπροσωπειῶν
ΘΕΡΜΑΙΕΡΟΣ

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑΔΕΣ, ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΜΑΣ.

|ΚΗ' — 700|

Ἀλληλογραφοῦμεν καὶ ἀνταλλάσσομεν τετραδιάκια μὲ Διαπλασοπούλες. Δ/σις: Κυπριώτικην Δορκάδα, Ταχυδρ. Κιβώτιον 37, Λεμεσὸν (Κύπρου).

Λάφι τῆς Ἀρτέμιδος
Κυπριώτικη Δορκάς

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι